

[Deputy Speaker]

[27th August 1955]

"That this House concurs with the Assembly in setting up a Joint Select Committee of both the Houses consisting of 24 members (16 members of the Assembly and 8 members of the Council) to consider the Code of Criminal Procedure (Madras Amendment) Bill, 1955 (L.A. Bill No. 27 of 1955) and that the following members of this House be selected to serve on such a Joint Select Committee :—

- (1) The Hon. Sri M. Bhaktavatsala.
- (2) Sri K. Bhashyam.
- (3) „ V. Bhashyam Ayyangar.
- (4) „ V. Gurunandan Row.
- (5) Dr. V. K. John.
- (6) Sri T. M. Narayanaswami Pillai.
- (7) „ K. Balasubramania Ayyar.
- (8) „ A. Gajapathy Nayagar.

“(2) In accordance with rule 130 of the Madras Council Rules, I transmit a copy of the Madras Cultivating Tenants Protection Bill, 1955 (L.A. Bill No. 11 of 1955), as passed and agreed to by the Council on the 26th August 1955 without any amendment and signed by me.”

VI.—DRAFT SECOND FIVE-YEAR PLAN (DISCUSSION—cont.)

* DR. U. KRISHNA RAO :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, I move—

‘ Add the following at the end of the motion moved by the Hon. Leader of the House :—

“ and after such consideration, this Assembly gives its general approval to the draft proposals of the Second Five-Year Plan.” ’

SRI K. RAJARAM :—“ I second the amendment.”

SRI A. RATNAM :—“ Sir, I move—

‘ Add the following at the end :—

“ and after such consideration, this Assembly is of the opinion that the sum of Rs. 139.48 lakhs set apart under the head of ‘ Welfare of Scheduled Castes and Scheduled Tribes ’ as grant-in-aid schemes for the welfare of the ex-Criminal tribes shall be utilized for the grant-in-aid schemes of the Scheduled Castes.” ’

SRI E. L. RAGHAVA MUDALIAR :—“ I second the amendment.”

SRI M. KALYANASUNDARAM :—“ Sir, I move—

‘ Add the following at the end—

“ and on such consideration while welcoming the various irrigation and power projects and the provision for increased expenditure on services such as education, health, etc., this House is of the opinion that :

- (1) These schemes are awfully inadequate and will not make a significant improvement in the standard of life of the people of State;

27th August 1955] [Sri M. Kalyanasundaram]

- (2) *The Plan does not provide for the maximum utilization of the resources—material and man-power—that are available in the State;*
 - (3) *That the Plan does not envisage effective measures for ensuring proper prices for the peasants adequate enough to meet the cost of cultivation to enable them to have surplus, necessary for a decent standard of living and thus does not guarantee stability in the life of the peasants;*
 - (4) *The Plan does not make effective provision for the solution of the problem of rural indebtedness and for providing necessary credit for the peasants and thus free them from the clutches of the usurious money-lenders;*
 - (5) *While the Government's original Draft Plan envisages the starting of certain heavy industries like aluminium factory in Salem by the State as well as certain other industries capable of yielding profits and thus augmenting the revenues of the State Sector the Planning Commission's cut in respect of industries has created extreme doubts as to whether even these limited industries will be started in the State;*
 - (6) *The cutting down of even the extremely inadequate schemes and projects put forward by the State Government is highly regrettable;*
 - (7) *The cumulative effect of all these would be that the Draft Plan would neither arrest the growth of unemployment nor would make a significant increase in the standard of living of the common people;*
- and This House therefore urges upon the State Government to press the Central Government to agree to a much bigger Plan which could ensure the maximum utilization of the resources in the country and for this purpose it urges the following measures as fundamental to a Peoples' Plan :—
- (a) *limitation on the export of profits by foreign concerns;*
 - (b) *limitation on the profits of monopolists;*
 - (c) *the State to take over the profits in excess of the above limits for a State Development Pool;*
 - (d) *the State to take over foreign trade in the principal articles of export;*

[Sri M. Kalyanasundaram] [27th August 1955]

- (e) the State to enter into internal trade in such volume and size which will decisively influence internal price and guarantee fair price for agricultural produce to the peasants;
 - (f) the State to take effective measures to scale down the unconscionable debts of the peasants and to give credit facilities to all the peasants for agricultural operations;
 - (g) immediate land reforms by putting a ceiling on land ownership sufficient to guarantee the distribution of land to wider masses of the peasants;
- and This House further urges that the following steps be taken in order to enlist the co-operation of the working-class, peasants and other working people for the success of the Plan :
- (a) ensuring a National Minimum Wage and security of service to the workers;
 - (b) providing unemployment relief and extension of the existing Social Insurance Schemes so as to cover wider sections of the workers and other risks;
 - (c) by recognizing trade-unions and guaranteeing to the workers trade-union rights and their effective participation in the management through appropriate organs;
 - (d) by recognizing organizations of working peasants and enthusing them with the responsibility for construction work in the rural areas and by the abolition of the existing contract system; and
 - (e) evolve such forms of co-operation by various other sections of the people which alone will enable the fullest utilization of the allotted finances and put an end to corruption, bribery and wastage.” ” ”

SRI S. RAMALINGAM :—“ I second the amendment.”

SRI N. K. PALANISAMY :—“ Sir, I move—

‘ Add at the end—

“ and on such consideration this House is of the opinion that the Government has failed :

- (a) to include such schemes as would supply water to the tanks in Coimbatore district from the Upper Bhavani Project;
- (b) to include such schemes as would utilize the baurite, iron, copper, gold, gypsum, lime-stone available in plenty in Salem, Tiruchirappalli and Tirunelveli districts;

27th August 1955] [Sri N. K. Palanisamy]

(c) to include such proposals as would guarantee employment and no retrenchment;

(d) to include such proposals as would fix the minimum living wage to all workers employed by the State or by private employers;

(e) to include such proposals as would enable fixing of fair price to agricultural produce;

(f) to include such proposals as would enable fixing of a ceiling limit on land and distribution of such lands to the landless poor;

(g) to include a scheme to construct a naval base in the name of V. O. Chidambaram Pillai at Tuticorin in Tirunelveli district; and

(h) to include a scheme to raise an air squadron in the name of Kattabomman in Ramanathapuram district.' "

SRI M. P. SUBRAMANYAM :—" I second the amendment."

DEPUTY SPEAKER :—" The motion and the amendments are before the House for discussion."

* DR. U. KRISHNA RAO :—" Sir, I have been hearing for the last three days a detailed discussion on the Madras Government's draft proposals for the Second Five-Year Plan for this State sent to the Government of India. I will divide the arguments in support of my amendment under four headings.

" The first is : Is this Draft Plan a people's plan? I have come to the conclusion that it is. The other day my Friend the hon. Leader of the Opposition said that it was not, and now I hear my good Friend Mr. Ramalingam saying in an under-tone ' No '. I beg to differ from them and I shall give the reasons for it. The present plan is of the size of 200 to 225 crores of rupees. Members would remember that the First Five-Year Plan was mainly devoted to make India self-sufficient in food. Emphasis had therefore to be placed on agriculture and irrigation. The Second Five-Year Plan, according to the framers, is meant more to develop industries and also to devote much attention to the problems of welfare. If members turn to pages 6 to 9 of the Draft Proposals, they will see that a great deal of money will be spent on small-scale and cottage industries, housing, help to local bodies, education, development of backward areas and backward classes, community development, agriculture, forests, milk-supply, co-operation, etc. All these various schemes attempt to improve the general conditions of the people and to promote their welfare. As the benefits of these schemes go to the common man, is this not a people's plan? I am satisfied that it is, and I hope a large majority of hon. Members will agree with me in this respect.

[Dr. U. Krishna Rao] [27th August 1955]

“ The second question I ask is : Can this amount of Rs. 200 crores be reasonably spent in five years? Expenditure will be incurred year after year during the next five years, beginning with Rs. 35 crores in 1956-57 and ending with Rs. 55 crores in 1960-61. The phasing of the expenditure is in such a manner as to engender reasonable confidence that those in charge will be able to execute the plan.

“ My third question is : Are the members of this House satisfied with regard to the allocation of funds? I am afraid here there may be difference of opinion, for member after member has risen and pointed out how something more must be done with regard to irrigation, power and other development activities in his area. I have heard members from Malabar and South Kanara complaining that sufficient attention has not been given to their districts in the formulation of the Plan. I am not here to answer them. I am sure the Hon. Finance Minister will give them a satisfactory and reassuring reply. So far as I am concerned, I am satisfied with the assurance that he gave in his speech in moving the motion that the details of the plan with regard to allocation would be settled in consultation with non-officials and that officials with no bias or prejudice would be put in charge of the execution of this plan. That, to me, is a sufficient indication of the good intentions of the Government.

“ I represent the City of Madras and therefore I am under a handicap in asking for anything to be done for the City. The reply given by the Hon. Finance Minister to the question put this morning by Sri S. C. C. Antony Pillai gives me hope in respect of those people who dwell in cities or urban areas, though they form only about 15 per cent of the total population. My request to the Hon. Leader of the House is not to wash his hands off the cities, simply because the mayors of three major cities are going to put their cases before the Planning Commission. Let him also consider sympathetically the schemes for not only the City, but also for the municipalities in this State. I am sure I have in this request of mine the backing of those members of this House who represent municipal areas. Slum clearance, water-supply and drainage, roads, lighting, milk-supply—these are some of the problems with which we in the city are confronted. I do not deny that the rural population must have greater importance generally because they form about 85 per cent of the population and the satisfaction of their needs is even more urgent because for years their demands have not been met properly. I feel that the assurance of the Hon. Leader of the House must be enough.

“ I will add only one point and that is that in the execution of this Plan, speed is essential. There is nothing so dangerous as procrastination in administration. People will lose hope and faith in the Government if the schemes are not executed speedily. I therefore plead for the speedy execution of the schemes. I hope the members will set at rest their fears that the various districts

27th August 1955] [Dr. U. Krishna Rao]

will not receive adequate attention. I am sure the Hon. Finance Minister will, in his reply, give the assurance which he alone can give that no part of the State will be neglected.

“ One more word and I shall not weary the House. Doubt has been expressed that this Plan does not satisfy the ideal of the establishment of a socialistic pattern of society. Sir, I entirely differ from those who believe in that manner. What is the purpose of this Plan? The purpose is to improve production, to relieve unemployment and to increase the wage-earning and spending capacity of an individual. If that is not socialistic, I wonder what else can be. I feel, therefore, that this Second Five-Year Plan will be the starting point of the many schemes that will ultimately go to achieve the socialistic pattern. But I must tell these hon. Members that mere execution of Community Projects or National Extension Service Schemes, or improvement of irrigation and electricity facilities or the starting of small-scale industries by itself cannot help in the establishment of a socialistic pattern of society. That is why I said and I am saying now that the various things that the Central and the State Governments are doing go to help towards the establishment of a socialistic pattern of society. Legislations like the one relating to the death duty imposed by the Centre and the various land reforms that the States are introducing, however unpalatable they may be to those who are possessed with the worldly goods, certainly tend towards the achievement of a socialistic pattern of society. The ideal behind all is a levelling of incomes and to see that the gulf between the haves and the have-nots is lessened. I personally feel that these land reforms are a great necessity. Members have expressed their views but I can only say that miracles cannot be performed overnight, anywhere, certainly not in this world of ours. It takes time and my only appeal is that both the Governments and the people should go slow for it takes a long time to change the hearts of those who are concerned in this eternal struggle. On the whole, I am satisfied that this draft of the Second Five-Year Plan is meant for the people, has a socialistic outlook and is a People's Plan in essence. I have very great pleasure in moving the Resolution that stands in my name.”

10-40
a.m.

SRI K. P. KUTTIKRISHNAN NAIR :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, we are to-day discussing the Second Five-Year Plan in a totally different atmosphere because we see that every political party is supporting it in its entirety even though there may be differences of opinion in the working of some of these details. The main object with which we have to examine the Madras draft is with reference to the objectives of the Second Five-Year Plan. The first and foremost objective is to raise the standard of national income. We have to raise it at least by 30 per cent of the present rate. The second important factor is to give employment to all men and women. We have to start heavy industries to solve the problem of unemployment and also to be self-supporting in respect of our requirements.

[Sri K. P. Kuttikrishnan Nair] [27th August 1955]

“ We have to view the draft proposals in this light and I wish to make certain remarks in respect of them. It is admitted that every State Plan has to be split up into district plans. The district plan is the smallest unit which we have to work because the success of the Plan depends mainly on the co-operation of the people. The Central Government have taken up the responsibility of establishing heavy industries in places where raw materials are available and where the problem of unemployment has to be tackled. We need not bother about it. The State Government have recommended the establishment of heavy industries in particular spots considering the availability of raw materials and other factors involved. I have to make a suggestion to the Government of Madras that in respect of Malabar they have to consider the question on a special basis. Malabar is perhaps one and a half times the size of any other district in the State. One-third of the area is undeveloped Malnad area and a large number of the inhabitants are poor. Then, the islands are part of Malabar. They are isolated and are undeveloped. Even democratic administration is not possible there because the means of communication to these islands are available only for a few months. With this aspect in view, we have to consider the problems of Malabar. Unemployment of the educated and the uneducated is very acute in Malabar. There is a mistaken impression in the minds of some of our friends here that because Malabar has advanced industrially, there are more industrial disputes in Malabar. The real fact is that Malabar has not got any heavy industry. The real reason for labour unrest is this. There are small cottage industries. They are not able to compete with the heavy industries. As a result, occasionally there is closing down of these industries and there is labour unrest. That is the reason for the labour unrest in Malabar and it is not because Malabar is an industrialized unit of the Madras State. So, I would request the Madras Government to consider sympathetically the question of starting some heavy industries and medium industries in Malabar. If a paper industry is to be established in the Madras State, it can be nowhere except in Malabar. The availability of the materials required and water for the factory and the means of communication will put the claim of Malabar in the forefront in respect of establishment of a paper industry.

“ Coming to other aspects, namely, irrigation and electricity, I wish to make some suggestions to the Government. In the white paper placed before the House there is a suggestion that because there is a cut from Rs. 100 crores to Rs. 85 crores in respect of power and irrigation, the full amount allotted may be spent and in respect of irrigation, we may carry it on to the Third Plan. May I submit to the Government that we cannot be satisfied that in respect of food we have reached a stage when we can comfortably leave it and look to other developments? If drought conditions prevail in the Madras State, our food self-sufficiency will not be able to save us because in normal conditions we may be able to meet the situation by procurement of food but in abnormal conditions we won't be able to meet it. In the papers it was seen

27th August 1955] [Sri K. P. Kuttikrishnan Nair]

that the level of the Mettur canal had gone down and it was only 60 feet deep. These twenty years it was in a good condition and we may have to face a difficult situation in the future.

“ With regard to river irrigation problems, we have to remember that the agricultural population of the State is in a majority and unemployment among the agricultural labour is more acute. About 1.5 millions of the people who have to be provided with employment under the Second Five-Year Plan will be mainly dependent upon agricultural work. So, I would suggest to the Government to reduce the rates in respect of irrigation and power proportionately.

“ In Malabar some irrigation schemes are taken up. Minor irrigation schemes are more suitable, but major irrigation schemes also have to be taken up because there are constant troubles due to floods. We get incessant rains for about nine months in the year. The rivers are flooded and flood havoc is very dangerous as far as Malabar is concerned. So, these major irrigation schemes prevent such flood havoc and it is absolutely necessary that the quota allotted in respect of major irrigation schemes for Malabar are taken up. 10-50 a.m.

“ About power, I have to congratulate the Government on what they have done. The present distribution is in respect of 2,400 villages and 25,000 pump-sets have been distributed. You may be surprised to find that in Malabar not even a hundred villages get the advantage of electric power and not even a hundred pump-sets have been installed there. May I request the Government to concentrate more on the distribution of electric power to Malabar district? The Second Five-Year Plan provides for the extension of electricity to about 2,500 villages and the installation of about 30,000 pump-sets. At least a few hundred villages in Malabar may be taken up for these.

“ Sir, I have to refer to the proposals made in the Draft Plan under the item, ‘ Medical ’. Sir, two Medical Colleges are provided. I have to state in this connexion that Malabar has a rightful claim for one Medical College. You may remember when Madras was having a Medical College and also a Medical School, Malabar also had a Medical School. Thirty-five years ago, there was a Medical School in Malabar and it was abolished. If you see the Administration Reports for the last 10 or 15 years, you will find that the hospital in Kozhikode is second only to the General Hospital in the Madras City in respect of bed-strength, expenses incurred and patients treated. That serves the need of a large number of people. There is another aspect of the matter. At one end of the State, there is a Medical College now. Let there be one College at the other end also, viz., Malabar. If a College is established there, it will cater to the adjacent districts also. I would request the Government to take all these matters into consideration and establish one Medical College in Malabar.

[Sri K. P. Kuttikrishnan Nair] [27th August 1955]

“Sir, in the draft proposals, provision is made for expanding some of the hospitals in the City of Madras. May I request the Government to spend that amount in developing the Madurai hospital? If the Government are going to spend the money in expanding the hospitals in the City and thus concentrate all their attention on the City hospitals, I am afraid it will only slacken efficiency. We have to develop the hospitals that are existing in all the districts in Madras State especially in three or four centres of the State. I would request the Government to spend some money in developing the hospital at Madurai and bringing it on a par with the General Hospital at Madras. Similarly, let the Government take up another centre and develop the hospital in that centre instead of concentrating only in one centre. Let the Government concentrate their attention on three or four places. Sir, I am not pleading for these things with any linguistic bias and I want to make it clear here and now. When I or any representative talks here, we have to talk on behalf of the constituency from which we have come. As a member of the Congress Party, I represent my constituency, I represent my district and I also represent the whole State. I have to speak in respect of the entire State of Madras, because I belong to the ruling party. I am sure the Congress Government will consider all these aspects and do what they can under the circumstances. I hope this Plan will satisfy the needs of the country and I am sure that nobody can and will be able to find fault with this Plan. We all hope and trust that it will be a cent per cent success. I have also to make reference to another factor. Some objection was made in respect of taxation. It is an admitted fact that taxation is one of the methods by which inequality in wealth can be dealt with. There are only two methods. One is occasional confiscation and the other is heavy taxation. I am glad under the Second Five Year Plan, the Government are going to resort to taxation to the extent of Rs. 350 crores. That is the only way to equalize the accumulation of wealth in the hands of a few individuals. I welcome the Plan in all its aspects and I am sure with the help and co-operation of the people belonging to all political parties, we will be able to cater to the best interests of our country when we next meet.”

10-55
a.m.

SRI S. T. ADITYAN :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இப்பொழுது சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கும் இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டம் ஒரு 5 வருஷத் திட்டமா அல்லது 5 வருஷ பட்ஜெட்டா என்று முதல் முதலாக ஆலோசிக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. கவனித்துப் பார்க்கும் போது, கூர்ந்து பார்க்கும் போது, ஒரு 5 வருஷ பட்ஜெட்டாகதான் தோன்றுகிறதேயொழிய 5 வருஷத் திட்டமாகத் தோன்றவில்லை. ஏதோ என்றும் உள்ள கணக்குகளைக் கூட்டிப் போட்டு கிட்டத் தட்ட இவ்வளவு செலவாகும் என்று சொல்லுகிறார்களே தவிர பழைய இனங்கள், பழைய குறைகள் தான் இருக்கின்றனவே தவிர விருத்தி பண்ணைக்கூடிய 5 வருஷத்திட்டமாக இதைப் பார்த்தால் தோன்றவில்லை. ஒரு 5 வருஷத் திட்டமானால், ஒவ்வொரு பிரஜைக்கும் கூலி வேலையாவது கிடைக்கிறதா என்று முதன் முதலாக கவனிக்க வேண்டும். சென்னை ராஜ்ய சம்பந்தப்படாமல் வருஷம் ஒன்றுக்கு குறைந்த பட்சம் 2½ லட்சம் பேருக்குப் புதிதாக தொழில் சம்பாதித்துக் கொடுத்தால்தான் இந்த ராஜ்யத்திலிருக்கக்கூடிய வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை ஒருவாறு சமாளிக்க முடியும். வருஷம் ஒன்றுக்கு 2½ லட்சம் பேர் மேனிக்குப்

27th August 1955]

[Sri S. T. Adityan]

பார்த்தால், 5 வருஷத்தில் 12½ லக்ஷம் பேருக்கு வேலை தேடித் தந்தாக வேண்டும். அதற்கு வேண்டிய திட்டம் ஏதாவது இந்த 2-வது 5 வருஷத் திட்டத்தில் இருக்கிறதா? இந்தத் திட்டத்தின் மூலமாக சர்க்காரின் மூலம் unskilled workers-ஐத் தவிர 123,720 பேருக்கும், 66,619 unskilled workers-க்கும் வேலை கிடைக்குமென்று நமக்குக் கொடுக்கப் பட்டுள்ள முதலாவது வெள்ளைத்தாளில் (White paper) சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. ஆகவே மொத்தம் சர்க்கார் மூலமாக 5 வருஷத்தில் வேலை பெறக்கூடியவர்கள் சுமார் 2 லக்ஷம் பேர். இந்த 5 வருஷத் திலும் சேர்ந்து இதைப் போல் 3 மடங்கு பேருக்கு சர்க்கார் மூலமாக வேலை கிடைத்தாலொழிய நாம் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை ஒரு மூலையில் கூட, ஒரு பகுதியில் கூட சமாளிக்க முடியாது என்பது அடி யோனுவைய தாழ்ந்த அபிப்பிராயம். பின்னாடி உப தொழில்களில் சுமார் 1.50 லக்ஷம் பேருக்கு வேலை கிடைக்கும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. காதி அபிவிருத்தித் திட்டங்களின் மூலம் 5 லக்ஷம் பேருக்கு வேலை கிடைக்குமென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இதெல்லாம் இப்பிரச்சனையை ஒரு மூலையில் கூட தீர்க்கப் போதாது. மேலும், வேலை கொடுத்து விடுவது மாத்திரம் போதாது. வேலையில்லாதவர்களுக்கு வேலையில்லாத காலத்தில், அவர்களுடைய குற்றத்தால் வேலையில்லாமல் போனாலொழிய ஏதாவது உதவித் தொகையளிக்க வேண்டும். நாகரீக முன்ன பல தேசங்களில் சர்க்கார்கள் இம்மாதிரி உதவியளித்து வருகிறார்கள். இங்கிலாந்தில் ஆண்களுக்கு மாத்திரமல்ல பெண்களுக்கும் வேலை கொடுக்கிறார்கள் அல்லது வேலையில்லாத காலத்தில் Post Office மூலமாக வராவரம் அல்லது மாதா மாதம் உதவித் தொகை அளிக்கிறார்கள். நமது நாட்டில் நாம் அதிகம் செய்ய வேண்டாம். ஆண்களுக்கு மாத்திரமாவது வேலை கொடுக்க வேண்டும். வேலையில்லாத காலத்தில் அவர்களுடைய சம்பளத்தில் கால்வாசியாவது உதவித்தொகையாகக் கொடுக்க வேண்டும். இதற்கு முயற்சி செய்கிறோமென்று ஒரு யார்த்தைக்கூட இந்த இரண்டாவது 5 வருஷத்திட்டத்திலில்லை.

“கனரகத் தொழில்கள், பெரிய தொழில்கள் ஆகியவைகளைப்பற்றி இந்தத் திட்டத்தில் என்ன சொல்லப்பட்டிருக்கிறது? அவை அத்தனையையும் மத்திய சர்க்கார் கவனிப்பதாக ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

“சேலத்தில் இரும்பு விஷயமாகவும் நெய்வேலியில் நிலக்கரி விஷயமாகவும் யோசித்துவந்தோம். இத்தனையையும் யோசித்த பிறகு நமக்குக் கிடைத்திருக்கக்கூடிய வாக்குறுதி ‘மத்திய சர்க்கார் இதை எல்லாம் கவனித்துச் செய்கிறோம்’ என்று சொல்லி இருக்கிறார்கள் என்பது.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“In respect of Neyveli I would like to inform the hon. Member that it is a sanctioned scheme. There is no question of doubt about it.”

SRI S. T. ADITYAN :—“இந்த சபையிலுள்ள அங்கத்தினர்கள் ஏதாவது கேட்டால் சாதாரணமாக சர்க்கார் சொல்லக்கூடிய சால்ஜாப்பு என்ன? ‘இது சர்க்காருடைய கவனத்தில் இருக்கிறது’ என்றுதான் சால்ஜாப்பு சொல்லப்படுகிறது. ஏதாவது திட்டவட்டமாக எடுத்துச் சொன்னால், ‘அது கவனிக்கப்படும்’ என்றுதான் சால்ஜாப்பு சொல்லப்படுகிறது. அதில் கனம் மந்திரி அவர்களுக்கு ரொம்பப் பழக்கம். அதே மாதிரி இந்த மந்திரிக்கு மத்திய சர்க்கார் மந்திரி ‘திட்டவட்டமாக எழுதிக் கொடுங்கள்’ என்று சொல்கிறார் என்று இவர் சொல்கிறார். நாம் கேட்டால் இந்த மந்திரி ‘கவனிக்கப்படும்’ என்று சொல்கிறார். இந்த மந்திரி கேட்டால் அந்த மத்திய சர்க்கார் மந்திரி ‘கவனிக்கப்படும்’ என்று இவரிடத்தில் சொல்கிறார். என்ன என்று கேட்டால் மத்திய சர்க்கார் மந்திரி பெரிய மந்திரி. உனக்கும் பெப்பே, உங்கள் அப்பனுக்கும் பெப்பே என்கிற மாதிரி, ‘கவனிக்கப்படும்’ என்ற இவர்களுடைய

[Sri S. T. Adityan]

[27th August 1955]

பாடத்தை மத்திய சர்க்கார் மந்திரி இவர்களிடத்திலேயே படித்து காட்டியிருக்கிறார். மத்திய சர்க்காரிடத்தில் **Bauxite** விஷயமாகக் கேட்டோம். 'கவனிக்கப்படும்' என்று பதில் வந்திருக்கிறது என்று சொல்கிறார். 'புதிதாக **Electric Plant**' இந்த இடத்தில் வைக்கவேண்டுமென்று கேட்டோம். அதுவும் 'கவனிக்கப்படும்' என்று பதில் வந்திருக்கிறது' என்று சொல்கிறார். 'சேலத்தில் கிடைக்கும் இரும்பு சம்பந்தமாகக் கேட்டோம் : அதற்கு 'உங்களைக் கலந்து கொள்கிறோம்' என்று சொன்னதாகச் சொல்கிறார். '**Sulphuric acid**' ஐப்பற்றிக் கேட்டதற்கு, அது கவனிக்கப்படும் என்று கூட பதிலில்லை. அதில் மத்திய சர்க்கார் தலையிட முடியாது. நாமே **Private**-ஆக இந்த வேலையைப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். ஆகவே, என்ன எழுதினாலும், கேட்டாலும், 'கவனிக்கப்படும்' என்று ஒரே பதில் இவர்கள் நமக்குக் கொடுப்பதுபோல் இவர்களுக்கு மத்திய மந்திரி 'கவனிக்கப்படும்' என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

"இன்னொரு விஷயம் கனம் மந்திரி அவர்கள் நமக்குத் தெரிவித்தார்கள். ஜனத்தொகை விகிதாசாரப்படி கணக்குப் பார்க்கிறபோது நம்முடைய ராஜ்யத்திற்கு 1/10 பங்கு வரவேண்டும். அந்த விகிதாசாரப்படியாவது பணத்தைக் கொடுங்கள் என்று கேட்டதற்கு மத்திய சர்க்கார் மந்திரி, 'ஜனத்தொகை விகிதாசாரப்படி பணத்தைப் பிரித்துக்கொடு என்று கேட்கக் கூடாது. நியாயம் என்று ஒன்று இருக்கிறது. பணம் என்பது உழைப்புச் செலவொருமும்' என்று சொல்லியிருக்கிறார். அதற்கு அர்த்தம் என்ன? தட்டிக் கழிப்பதுதான் அர்த்தமா? அல்லது பம்பாய் போன்ற இடங்களில் விசேஷமாக தொழில்கள் அபிவிருத்தியாகி இருக்கின்றனவே, அங்குதான் அதிகப் பணம் கொடுக்கவேண்டுமென்று அர்த்தமா? ஜனத்தொகை விகிதாசாரப்படி 1/10 பங்கு நமக்கு வரவேண்டியதுதான். நியாயப்படி பார்த்தால் 1/10-க்கு மேலும் வரவேண்டுமென்று நான் அபிப்பிராயப்படுகிறேன். மத்திய சர்க்காரிடம் நம் சர்க்கார் இனிமேல் இதைப்பற்றிப் பேசும்போழுது, இந்த விஷயத்தை எடுத்துச்சொல்லி சண்டை போடவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

"**Bauxite deposits, phosphate** இவைகள் விஷயமாக பேசப்பட்டது. இப்பொழுது மத்திய சர்க்கார் சரி என்று ஆரம்பிக்கக்கூடிய பல தொழில்கள் நம் நாட்டில் இருக்கின்றன. தென்னிந்தியாவில் சிமெண்டு தொழிற்சாலைகள் எத்தனை வேண்டுமானாலும் ஏற்படுத்த வசதிகள் இருக்கின்றன. குறிப்பாக திருநெல்வேலியில் 4, 5 தொழிற்சாலைகள் ஆரம்பிக்கலாம். ஆரம்பத்தில் ஜப்பானில் செய்ததுபோல் அயல் நாட்டு ஏற்றுமதி செய்யக் கூடிய அளவுக்கு உற்பத்தி செய்யமுடியும். அது மாத்திரமல்ல. பேப்பர் தொழிற்சாலை மலையாளத்தில் நிறுவலாமென்று பல அங்கத்தினர்கள் பேசினார்கள். மலையாளத்தில் மாத்திரமல்ல, திருநெல்வேலியிலும் நிறுவலாம். இன்னும் எத்தனையோ ஜில்லாக்களிலும் நிறுவலாம். அதற்கு வேண்டிய தண்ணீர் சக்தி இருக்கிறது. ஆகையால், நிச்சயமாக தென்னிந்தியாவில் ஒரு பேப்பர் தொழிற்சாலை நிறுவும் விஷயத்தில் சர்க்கார் கவனம் செலுத்தவேண்டும்.

11-05
a.m.

"இன்னும் எத்தனையோ நான் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. நமது நாட்டில் நுட்பமான கைத்தொழிலை விரித்தி செய்யவேண்டுமென்றால், சர்க்கார் சாதாரணமாக பாய்முடைவது, கூடை பின்னுவது போன்ற தொழிலெல்லாம் நுட்பமான தொழில்கள் குடிசைத் தொழில் என்ற கணக்குக்கு கூட வராமல், குடிசைகூட இல்லாமல் இந்த தொழில்களில் ஈடுபட்டுவிடலாம். ஆனால் உண்மையான நுட்பக் கைத்தொழில் கடிதாரம் செய்வது, எலெக்ட்ரிக் சாமான்கள் செய்வது, பெளதீக உபகரணங்கள் (**Scientific instruments**) தெர்மோமீட்டர் போன்றவைகளை செய்வது, ஆகியவைகளில் இருக்கின்றன. இந்த மாதிரியான நுட்பக் கைத்தொழிலுக்கு நமது தென்னிந்தியா பெயர் பெற்றிருக்கிறது. அசோகர் காலத்தில் செய்து வைக்கப்பட்டிருக்கிற சிற்ப வேலைகளை பார்க்கும்போது, அவ்வளவு நுண்ணிய

27th August 1955]

[Sri S. T. Adityan]

வேலைகளை செய்திருக்கும் தென்னிந்தியர்கள், கடிகாரம் போன்றவைகளை செய்வது பெரிய காரியமா என்பதாகத்தான் தோன்றுகிறது. எங்கள் ஜில்லாவில் சேர்மாதேவி என்ற ஊரிலுள்ள ஆலையில், இரண்டொரு அன்னிய தேசத்துக்காரர்கள் இருந்துகொண்டு ஸ்விட்ச்லாந்திலிருந்து இரண்டு மூன்று பேரை கொண்டுவந்து அனேகமாக இப்போது கடிகாரம் செய்யும் வேலையில் ஈடுபட்டு வருகிறார்கள். சர்க்கார் இதை கவனித்து, ஸ்விட்ச்லாந்து போன்று நமது நாட்டிலும் கெடியாரம் செய்ய ஏன் வழி செய்யக்கூடாது? கண்ட இடங்களிலெல்லாம் சைகின் உற்பத்தி செய்யும் தொழில், கடிகாரம் செய்யும் தொழில், எலெக்ட்ரிக் சாமான்களை செய்யும் தொழில் ஆகியவற்றை உண்டாக்கலாம். ஒன்றும் கஷ்டம் கிடையாது. சர்க்காருடைய ஊக்கம்தான் வேண்டும். ஜனங்கள் இந்த தொழில்களில் ஊக்கம்காட்ட தயாராக இருக்கிறார்கள். சர்க்கார் பின்னணியிலிருந்து ஊக்கு விக்கவேண்டும். நுட்பக் கைத்தொழில்கள் என்றால், பழையபடி மரங்களை செதுக்குதல், நெசவு செய்தல் இவைகளையெல்லாம் அந்த வகையில் சேர்ந்தவைகள்தான் என்று விட்டுவிடுவது அவ்வளவு சிலாக்கியமல்ல என்றுதான் மறுபடியும் வற்புறுத்திச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

“ நமது தென்னிந்தியாவில் பிளாஸ்டிக் கைத்தொழில் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்துகொண்டு வருவது அமைச்சர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும் என்று எண்ணுகிறேன். பிளாஸ்டிக் பொருள்கள் செய்வதற்கு முக்கியமாக வேண்டியது பிளாஸ்டிக் பெளடர். இந்த பிளாஸ்டிக் பெளடரை நம் நாட்டிலேயே செய்ய ஏதேனும் ஏற்பாடு சர்க்காரால் செய்யப்பட்டிருக்கிறதா என்று இல்லை. அதை தயார் செய்வது ஒன்றும் பிரமாதமான காரியமில்லை. அதற்கு வேண்டிய மூல பொருள் மூங்கில் சக்கை, கரும்பு சக்கைதான். இந்த பொருள்கள் நம் நாட்டில் ஏராளமாக கிடைக்கின்றன. ஆகவே இதை யோசித்து சர்க்கார் பிளாஸ்டிக் கைத்தொழிலுக்கு உதவும் வகையில் பிளாஸ்டிக் பெளடரை நம் நாட்டிலேயே தயார் செய்ய வழி செய்யவேண்டும்.

“ தென்னிந்தியாவில் செய்யவேண்டிய இன்னொரு முக்கியமான விஷயம். நமது தென்னிந்தியாவில் அனேக இடங்களில் துறைமுகங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் அவைகள் பெரிதாக இல்லை. இந்த விஷயத்தில் நமது சென்னை சர்க்கார் மத்திய சர்க்காரோடு போராடி, பல துறைமுகங்களை பெரிதாக்க வேண்டியிருக்கிறது. தூத்துக்குடி துறைமுக அபிவிருத்தி சம்பந்தமான விஷயம் நமது சர்க்காரால் 20 வருஷங்களுக்கு மேற்பட்ட காலமாக தீர்க்கப்படாமல் இருந்துவருகிறது. அது போகட்டும், தெற்குக் கோடியில் இருக்கக்கூடிய குலசேகரப்பட்டினம், காயல்பட்டினம் ஆகிய துறைமுகங்களில் தற்போது போதுமான வசதியில்லை. இவைகளை கவனித்து துறைமுக வசதியை அபிவிருத்தி செய்தால் ஒழிய இன்று இருக்கக்கூடிய நிலைமையில், வரக்கூடிய அயல் நாட்டு சாமான்கள் பம்பாய் துறைமுகத்தில் இறங்கி அந்த மாகாணத்திற்கு நாம் விற்பனை வரி இன்னும் அதிகமாக செலுத்தவேண்டிய நிலைமை ஏற்படும். இப்போதே நம் தென்னிந்தியாவிற்கு வெளிநாடுகளிலிருந்து இறக்குமதியாகும் கார்கள் பம்பாய் துறைமுகத்தில் வந்திறங்குவதால் அந்தக் கார்களின்மேலில் தனி விற்பனை வரி விதிக்கப்பட்டு, பம்பாய் மாகாணத்திற்கு போய்க்கொண்டிருக்கிறது. இது நமது சர்க்காருக்கு தெரிந்திருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். ஒவ்வொரு மோட்டார் கம்பெனியிலும், இரண்டு பில் புத்தகங்கள், பம்பாய் சாமான் பில், சென்னை சாமான் பில் என்று இரண்டு புத்தகங்கள் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். துறைமுக வசதியில்லாத காரணத்தால், இன்று நாம் பம்பாய் மாகாணத்திற்கு அதிகமான விற்பனை வரி கொடுக்கவேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறோம். இதை கவனத்தில் கொண்டு துறைமுக வசதியை அபிவிருத்தி செய்யவேண்டுமென்று சர்க்காரை கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“ சிறு தொழில் சம்பந்தப்பட்டமட்டில் இரண்டொரு வார்த்தைகளை சொல்லிமுடிக்க விரும்புகிறேன். எங்கள் திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலிருந்து பனந்தும்பு ஏராளமாக கிடைக்கிறது. இதை வாங்கி தும்படித்து தூத்துக்குடி துறைமுக மூலமாக அமெரிக்கா போன்ற வெளிநாடுகளுக்கு

[Sri S. T. Adityan]

[27th August 1955]

கொண்டுபோகப்பட்டு பிரஷ்ஷாக செய்து, திரும்பவும் நமது நாட்டுக்கு வருவதோடு பட்டுமல்ல, அந்த பிரஷ்ஷிற்கு வெளிநாடுகளிலும் விசேஷ சலுகை இருக்கிறது. பணத்தம்பை வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்புவதைவிட சர்க்கார் மூலமாக ஏற்பாடு செய்வது அந்த பணத்தம்பை பிரஷ்ஷாக செய்து அனுப்பினால் விசேஷ லாபம் நமது தென்னிந்தியாவுக்கு இருக்குமென்று சிறு தொழில் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

“இன்னும் ஒரே ஒரு விஷயம். நமது சர்க்கார் கவனிக்கமாட்டார்கள் என்று திட்டமாக தெரிந்துகொண்டுதான் சொல்லுகிறேன். திருநெல் வேலி ஜில்லாவில் பல தாலுகாக்களில் மழை மிகவும் குறைவு, அதிலும் முக்கியமாக திருச்செந்தூர், நாங்குனேரி பகுதிகளில் மழை மிகக் குறைவு. ஆகையினால் அந்தப் பகுதி மக்கள் தீர்வை வஜா வேண்டுமென்று மனுக்கள் அனுப்பிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பயிர்கள் பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன. விவசாயிகள் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றனர். இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் மாகாணம் பூராவிற்கும் வெளிநாடுகளில் செய்வதுபோல செயற்கை முறையில் மழையை உண்டாக்குவதற்கு பணம் ஒதுக்கி பரீட்சை செய்து பாரக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆந்திராவிலிருந்து ஒரு விஞ்ஞானி சமீபத்தில் கொழும்புக்கு சென்று Silver Iodide உபயோகித்து பரீட்சை செய்து பார்த்ததில் சிறிது பலன் ஏற்பட்டதாக கூறியுள்ளார். எவ்வளவு பலன் அந்த முறையால் ஏற்படும் என்பது திட்டமாக தெரியாமல் இருந்தபோதிலும்கூட, நமது சென்னை மாகாணத்தில் அந்த மாதிரியான பரீட்சைகள் நடத்துவதற்கு விசேஷ சூழ்நிலைகள் இருக்கின்றன. அதுவும் குறிப்பாக நமது ராஜ்யத்தின் மேற்குப் பகுதி காட்டுப் பிரதேசமாக இருப்பதால், மழையை உண்டாக்கவேண்டிய பரீட்சைகள் செய்வதற்கு வெகு தகுதியான இடமாக இருக்கிறது. ஆகவே சென்னை ராஜ்ய மந்திரிசபை கொஞ்ச தொகையாவது இந்த விஷயத்திற்கு ஒதுக்கி மழையை உண்டாக்கக்கூடிய பரீட்சைகளை செய்து பார்க்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

11-10
a.m.

SRI A. RATNAM:—“கனம் சேர்மன் அவர்களே, இந்த இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தின்கீழ் பேசுவதற்கு போதிய அவகாசம் இல்லாவிட்டாலும்கூட, குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் ஒரு சில வார்த்தைகளை ஒரு சில கருத்துக்களை கூறி விளக்க ஆசைப்படுகிறேன்.

“முதன் முதலில் முதலாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தின்கீழ் நடைபெற்றது என்ன என்று பார்க்கும்போது சாதாரண பாட்டாளி மக்கள், விவசாய மக்கள் குறிப்பாக இந்த நாட்டின் முதுகெலும்புபோன்று இருக்கக்கூடிய 100 லட்ச ஜனத்தொகைகொண்ட தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள், அவர்களையும் முன்னேற்றத்திற்காக, நன்மைக்காக, எத்தனை கோடி ரூபாய்கள் செலவிட்டிருக்கிறார்கள் என்று பார்க்கும்போது அரசாங்கம் புள்ளி விவரம் கொடுப்பதற்கோ, அல்லது இந்த நாட்டின் பழங்குடி மக்கள் பகுத்தறிவோடு விவரம் அறிந்துகொள்வதற்கோ முடியாத நிலையில் புறக்கணிக்கப்பட்டிருப்பது அறியக்கூடாது. இது ஒரு விசனிக்கத்தகுந்த விஷயமாகும். இந்த சபையில் பல தடவைகளில் குரல்கள் எழுப்பப்பட்டிருந்தபோதிலும்கூட, இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்திலும் மத்திய அரசாங்கமும், சென்னை அரசாங்கமும் மைனாரிட்டிகளை புறக்கணித்திருக்கின்றனர். இந்த செய்கையின் விளைவு இன்று சபையில் பிரதிபலிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

“ஆதி பெருங்குடி மக்கள் சம்பந்தப்பட்டவரையில் முதல் ஐந்தாண்டு திட்டத்தால் என்னென்ன நன்மை செய்திருக்கிறார்கள் என்று பல கேள்விகள் சபையில் எழுப்பப்பட்டதற்கு ஹரிஜன இலாகா அமைச்சர் பதில் கூறும்போது, எதேதோ வகைகளில் ஐந்தாண்டு காலத்திற்குள்ளே சென்னை ராஜ்ய பட்ஜெட் பணத்தை செலவு செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள் என்று விளக்கப்பட்டதே தவிர, தனிப்பட்ட ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் ஆதித் திராவிட மக்களுக்கு கொஞ்சம் பணம் ஒதுக்கிவைத்து செலவு செய்ததாக குறிப்பிடப்படவில்லை. புள்ளி விவரமும் காட்டவில்லை என்பதை எடுத்துச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். இந்த இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்திலாவது ஏதாவது பணம் தனிப்பட்ட ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறதா என்று

27th August 1955]

[Sri A. Ratnam]

பார்க்கும்போது, இந்த திட்டங்களின் 94-வது பக்கத்தில் பணம் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பதாக விளக்கங்கள் தரப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் உண்மையாகவே இவற்றில் ஒரு காசு கூட அவர்கள் நன்மைக்கு செலவிடப்படும் என்பது தான் சந்தேகத்திற்குரிய விஷயமாக இருக்கிறது.

“94-வது பக்கத்தில் Grants-in-aid for removal of untouchability என்ற இனத்திற்கு 184.05 லட்ச ரூபாயும், Welfare of Scheduled Tribes and Scheduled Areas என்ற இனத்திற்கு 93.68 லட்ச ரூபாயும், Grants-in-aid schemes for the welfare of ex-criminal Tribes என்ற இனத்திற்கு 139.48 லட்ச ரூபாயும் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பதாக புள்ளி விவரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. முதலில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் இனமாகிய தீண்டாமை ஒழிப்பிற்காக சென்ற திட்டத்தில் ஒதுக்கப்பட்ட பணம் அந்த தீண்டாத இன அல்லது தாழ்த்தப்பட்ட இன மக்களுக்கு உண்மையில் பயன் பட்டிருக்கிறதா என்றால் இல்லை, ஏதோ ஒரு சிலருக்கு உத்தியோக வசதிகள் ஏற்பட்டு மற்றவர்களுடன் சாதாரணமாக பழக சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டதே தவிர, மற்ற சாதாரண தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை கேவலமாக நினைக்கக்கூடிய சந்தர்ப்பத்தைத்தான் உண்டுபண்ணியிருக்கிறது. ஆகவே இந்த தீண்டாமை ஒழிப்பு இனத்திற்கு தற்போது ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் 184.05 லட்ச ரூபாய் உண்மையில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு பயனளிக்கும் என்று எனக்கு நம்பிக்கை ஏற்படவில்லை. மேலும், இந்த Welfare of Scheduled Tribes and Scheduled Areas என்ற இனத்திற்கு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் தொகை நீலகிரி மலையில் வாழும் தொதலர்களுக்குத்தான் பயன்படுமே தவிர, நேரிடையாக ஹரிஜனங்களுக்கு சேராது. அந்த வகையில் ஹரிஜனங்களுக்கு சேரும்படி இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் ஒன்றும் செய்யப்படவில்லை என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

“மூன்றாவதாக Grants-in-aid Scheme-ன்கீழ் உள்ள Criminal tribes, 11-15 a.m. போலீஸ் பாதுகாப்பிலே இருக்கின்ற கள்ளர்கள், மற்றவர்கள், இருளர்கள் போன்றவர்களுக்கு அந்தப் பணம் செலவழிக்கப்பட்டுக்கொண்டே தவிர ஹரிஜனங்களுக்கு இந்த இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்திலே ஒரு காசு கூட போவதற்கு அரிதாக இருக்கிறது. ஆகவே இதனை இங்கே விளக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. Welfare of backward classes என்று போட்டுவிட்டு அதற்கு ரூ. 1 கோடிக்குமே ஒதுக்குகிறோம், ஆனால் புள்ளி விவரங்களை எடுத்துப் பார்த்தால் பிற்பட்ட வகுப்பாருக்கு செலவு செய்ய காரணங்கள் ஏதாவது காட்டப்பட்டு இருக்கின்றனவா என்றால் கிடையாது, கிடையாது. தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு ஆங்கில ஏகாதிபத்திய காலத்தில் Labour Department-ஆர் அன்று செய்துவந்தார்களே அந்த குறிப்புகளை, ஹாஸ்டல்கள், மட்டே மீல்க்கள், School-கள் மாணவர்களுக்கு scholarship-கள் கொடுக்கிறோம் என்று காட்டப்பட்டிருக்கிறதே தவிர ஏறக்குறைய 74.5 லட்ச ரூபாய் செலவு செய்யப்பட்டபோவதாக கூறி இருப்பதைப் பார்த்தால் 10 சத விதம்தான் ஒதுக்கி செலவு செய்யப்படும் என்று குறிப்பிடப்பட்டு இருக்கிறது. இது Labour Department காலத்திலே வருபாவருடம் ஒதுக்கி இருந்த அளவிற்கு கூட கிடையாது. பிற்படுத்தப்பட்டவர்களுக்கு ஒதுக்கியிருக்கும் பணத்தையும், ex-criminal tribes-க்கும் செலவழிக்கும் பணத்தையும் 1 கோடி 9 லட்ச ரூபாயில் கணக்கிடால், ஹரிஜனங்களுக்கு வருடாவருடம் 22 லட்ச ரூபாய்தானே. இங்கே பஞ்சாங்கத்தைப்போல 5 புத்தகங்கள் அச்சடித்து கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதிலே scheduled castes and scheduled tribes என்று போட்டுவிட்டு இந்திய அரசியல் சட்டத்திற்கு விரோதமாக ex-criminal tribes-க்கு 138 லட்ச ரூபாய்க்கும் அதிகமாக செலவழிப்பதானது தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் முன்னேற்றத்திற்கு மாறானது அல்லவா. தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு இவ்வளவு ரூபாய் செலவு செய்கிறோம் என்று இந்தப் புத்தகங்களிலிருந்து காட்ட முடியுமா. தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் என்ற தலைப்பிலே மத்திய அரசாங்கம் கொடுக்கின்ற தொகையை குற்றபரம்பரையினருக்கும் செலவழித்து விட்டு, இவர்கள் ஏதோ நன்றி கெட்டவர்கள். நாங்களும்

[Sri A. Ratnam]

[27th August 1955]

அளிக்கிறோம் லட்சக்கணக்கான ரூபாய்களை என்று பிற்படுத்தப்பட்டவர்களை யும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களையும் ஏமாற்றுகிறார்கள். குற்றப்பரம்பரையினருக்கு கொடுப்பதற்கு நாங்கள் எதிராக இல்லை. ரூ 30 கோடி வேண்டுமானாலும் செலவிடுங்கள். ஆனால் ஏமாற்று வித்தை இந்த பஞ்சாங்கத்திலே இருக்கின்றதே, அது கூடாது என்கிறோம். ஏதோ சொல்வார்கள், பஞ்சாங்கத்தை எடுத்துக்கொண்டால் நல்லகாலம் வருது நல்லகாலம் வருது என்று கூறிவிட்டு, நல்லகாலம் வரவில்லையே என்று கேட்டால், கிரகங்கள் வேறு விதமாக இருக்கின்றன, கெட்கிரகம் பார்வையாக இருக்கிறது என்று, அதேபோல நாங்கள் ஒதுக்கிவிட்டோம் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கும் பிற்படுத்தப்பட்டவர்களுக்கும் என்று குறிப்பிட்டு, செலவழிக்காமல் சாக்குகளைச் சொல்லிவிடுவது அதே நேரத்திலே நம் ராஜ்ய ரீதியாக ஒதுக்கப்படும் பணம் செலவிடப்படுகிறதே, அந்தப் பணத்தின் செலவினங்களையும், அது எதற்காக செலவு செய்யப்படுகிறது என்பதையும் நாங்கள் ஒப்புக் கொள்ளமுடியாது. எதிர்க்கட்சித் தலைவர் தோழர் ராமமூர்த்தி அவர்கள் ஒவ்வொரு கட்டத்தையும் எதிர்த்து பேசி இருக்கிறார். ஆகவே ஒவ்வொருவர் சொன்னதையும் இந்த ராஜ்ய சர்க்கார் கேட்க முன்வந்தாலொழிய ஜனங்களுக்கு நன்மை செய்யமுடியாது. இந்த ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே இந்த சர்க்கார் தொழிலிலே ஈடுபட்டிருக்கின்ற அதிபர்களுக்கும் தனவந்தர்களுக்கும் உதவி செய்கிறார்களே தவிர ஏழைகளுக்கு உதவி செய்வதில்லை. இன்னும் Parry & Co., B. & C. மில் போன்ற பெரிய கம்பெனிகளுக்கும் பெரும் நிலச்சொந்தக்காரர்களுக்கும் தான் இந்த சர்க்கார் புல்டோஸர்கள், மின்சாரம், கொடுத்து அவர்கள் தான் பலே பலே வேலைகள் செய்கிறார்கள் என்று இந்த காங்கிரஸ் சர்க்கார் கருதுகிறார்களே தவிர இந்த நாட்டிலே ஏழை விவசாயிகள், ஹரிஜனங்கள், பிற்படுத்தப்பட்ட மக்கள் ஆகிய 95 சத விதம் மக்களுக்கு இந்த ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே இந்த ஆட்சியாளர் என்ன செய்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்வதற்கு ஒரு அளவிற்கு கூட இடம் கிடையாது. ஏழை மக்களுக்கு விதை கிடைப்பதில்லை. கடன் கிடைப்பதில்லை. ஆனால் பெரிய மிராசதாரர்களுக்குதான் கடன்களும், விதைகளும், புல்டோஸர்களும், மின்சாரமும், தண்ணீர் வசதியும் கிடைக்கின்றன. ஏழை ஹரிஜனங்களுக்கு ஒரு சென்ட் நிலம் கூட கிடையாது. நிலம் வேண்டுமென்று கேட்டால், ஹரிஜனங்களுக்கு பல மாவட்டங்களிலே ஒரு ஏக்கர் நிலம் கூட கொடுக்கவில்லை.

11-25
a.m.

“ திருநெல்வேலி, தென்னாற்காடு, வட ஆற்காடு, மதுரை ஜில்லாக்களில் மூன்று ஹரிஜனங்களில் ஒரு ஹரிஜனருக்குத்தான் நிலம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று பதில் சொல்லுகிறார். அந்த அளவிற்கு இருக்கிறது நீலச் சீர்த்திருத்தம் கொண்டு வரப்போகிறோம் என்று சொல்லுகிறது. நீலச் சீர்த்திருத்தச் சட்டம் கொண்டுவர வேண்டும் என்றால் சீக்கிரத்தில் கொண்டுவரவேண்டும். இப்பொழுது லட்சக்கணக்கான தரிசு நிலங்கள் பயிர் செய்வதற்கு லாயக்குள்ளாவகங்களாக இருக்கின்றன. அந்த நிலங்களையெல்லாம் எடுத்து நிலமில்லாதவர்களுக்குக் கொடுத்து உணவு பெருக்குவதற்கு வழி செய்ய வேண்டும். நாட்டில் சுபிட்சத்தை உண்டு பண்ணுவதற்கு, இந்த திட்டம் வெற்றியடைவதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். ஆனால் இப்பொழுது என்ன நடக்கிறது, கோவை மாவட்டத்தில் சர்க்கரை ஆலை, மதுரை மாவட்டத்தில் சர்க்கரை ஆலை அமைப்பதற்கு ஆட்சியாளர்கள் முன் வருகிறார்கள். விவசாயிகள் விதை கேட்டால் காலா காலத்தில் கொடுப்பது இல்லை. பணம் கொடுத்தால் கூட எரு கிடைக்கிறதா என்றால் கிடைப்பதில்லை. சென்ற வருஷத்தில் நூற்றுக் கணக்கான மூட்டை எரு கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்லியும் விவசாயிகளுக்கு எரு கிடைக்கவில்லை. ஆனால் கள்ளத்தனமாக அதை விற்று வந்தார்கள். ப்ளாக் மார்க் கெட்டான் நடந்தது. அந்த ப்ளாக் மார்க்கெட்டில் விவசாயிகள் அதிகப்படியான பணம் கொடுத்து எரு, விதை வாங்க வேண்டியதாக இருந்தது. ஏழை விவசாயிகளுக்குக் கொடுப்பது கிடையாது. ஆனால் முதலாளிகளுக்குக் கிடைக்கிறது. அந்த அளவில் இப்பொழுது நடந்து வருகிறது. தரிசுநிலத்தை கொடுத்தாலும் அதை சமம் செய்வதற்கு பணம் வேண்டும். இதை யெல்லாம் யோசித்து விவசாயிகளுக்கு வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும்.

27th August 1955]

[Sri A. Ratnam]

இப்பொழுது உப்பு வரி தள்ளப்பட்டிருக்கிறது. வேண்டுமென்றால் அந்த உப்பு வரியை மீண்டும் போட்டு இந்த நாட்டிற்கு பணத்தை தேடிக் கொள்ளலாம். அந்த முறையில் 20 கோடி ரூபாய் வருமானம் கிடைக்கும். அதை வைத்துக்கொண்டு தரிசு நிலத்தை பயிரிடுவதற்கு கொடுக்கலாம். அமெரிக்கா போன்ற மேனாடுகளிலிருந்து சாதனங்களை வாங்கிவந்து நிலத்தை வளப்படுத்த வேண்டிய அவசியமில்லை.”

TEMPORARY CHAIRMAN (Sri Y. Manjaya Shetty) :—“ The hon. Member's time is up.”

SRI S. SWAYAMPRAKASAM :—“ கனம் தலைவர் அவர்களே, இன்றைய தினம் இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தைப்பற்றி பல அங்கத்தினர்கள் பேசி விட்டார்கள். அதிலுள்ள குறைகளைப்பற்றி கூறிக் கொண்டார்கள். அதே சமயத்தில் அவரவர்களுடைய ஜில்லாவிற்கு வேண்டிய செலவையும் கூறிக்கொண்டு சில குறைகளையும் எடுத்துக் கூறினார்கள். என்னுடைய ஜில்லா சம்பந்தப்பட்ட வரையில் அதன் தேவைகளைப் பற்றி பின்னால் ஒரு சமயம் வரும் என்ற நம்பிக்கையினால் அதனைப்பற்றி அப்பிறம் விரிவாகப் பேசலாம் என்று நினைத்து பொதுவாக இந்த திட்டத்தைப்பற்றி சில வார்த்தைகளைக் கூறலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

“ இது முதலாவது ஐந்தாண்டு திட்டம் முடிகிற காலம் போய் இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தைப்பற்றி பரிசீலனை பண்ணுகிற காலம். எந்த நோக்கத்துடன் இந்த திட்டம் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றால் விவசாயம், மின்சாரம், கல்வி, தொழிற்சாலை முதலியவைகள் நல்ல முறையில் யோசிக்கப்பட்டு அதற்கு திட்டங்களையும் தீட்டியிருக்கிறார்கள். இந்த திட்டங்களெல்லாம் யாருக்குப்போகிறதோ அவர்களெல்லாம் எப்படிப் பட்ட நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு இந்த திட்டத்தினால் என்ன பிரயோசனம் ஏற்படப்போகிறது என்பனவற்றையெல்லாம் போரிக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. இந்த திட்டம் வெற்றி பெற வேண்டும் என்றால் அந்த வெற்றிக்கு என்ன அறிகுறி இருக்கிறது என்பதை பார்க்க வேண்டும். நம் நாட்டிற்கு தொழிற்சாலை வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். அதே காலத்தில் நம் நாட்டின் மக்கள் எந்த முறையில் இருக்கிறார்கள், அவர்களுடைய பொருளாதாரம் என்ன, அவர்களுடைய சமூக நிலை மற்ற நிலைகள் எல்லாம் எந்த முறையில் இருக்கின்றன என்ற தன்மையைப் பார்க்க வேண்டும். உதாரணமாக சில மக்கள் நகரங்களில் வாழ்கிறார்கள், சில மக்கள் கிராமங்களில் வாழ்கிறார்கள். கிராமங்களில் வாழக் கூடிய மக்களுக்கு சாதாரணமாக வாழ்க்கைத்தரம் உயர வேண்டும் என்று திட்டம் போடப்படுகிறது. அதே காலத்தில் அவர்களுடைய வாழ்க்கைத்தரம் எந்த அளவில் இருக்கிறது என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். அவர்களுக்கு வாங்கும் திறமை எவ்வளவு தூரம் அதிகமாகி இருக்கிறது என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். வாழ்க்கைத்தரத்தை அதிகரிக்க வேண்டும் என்றால் அவர்களுடைய வாங்கும் சக்தியைப் பார்க்க வேண்டும். வாழ்க்கைத்தரமும் வாங்கும் சக்தியும் நகரங்களிலும் கிராமங்களிலும் ஒன்று இருக்கிறதா என்று பார்த்தால் அது அப்படி இருக்க முடியாது என்று நிச்சயமாகச் சொல்லலாம். இப்பொழுது நாம் வரி போடுகிறோம், வரி வாங்குகிறோம். அந்த வரிச் சமை அதிகமாக யாருக்குப் போகிறது என்று பார்த்தால் அது கிராமங்களிலுள்ள மக்களுக்குத் தான் அதிகமாகப் போகிறது, நகரத்திலுள்ள மக்களுக்கு குறைவாகப் போகிறது. அதனால் வாங்கும் சக்தி கிராமங்களில் குறைவாகவும் நகரங்களில் அதிகமாகவும் இருக்கிறது. அதனால் பொருளாதார நிலைமையை நாம் சரிக்கட்டுகிற முறையில் பார்த்தால் ரொம்பவும் முனைபடுகிறது. கிராமங்களிலுள்ளவர்களுக்கு எவ்வளவு தூரம் வாழ்க்கைத்தரத்தை அதிகப்படுத்தப் போகிறோமோ அதே சமயத்தில் அவர்களுடைய வாங்கும் சக்தி குறைகிறது. அதனால் அங்கு சிரமம் ஏற்படுகிறது. இதில் முற்பட்ட, பிற்பட்டவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஒரு பக்கத்தில் சாதாரண மக்கள் இருக்கிறார்கள், மற்றொரு பக்கத்தில் பெரிய மனிதர்கள்

[Sri S. Swayamprakasam] [27th August 1955]

இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய போக்குவரத்தை கவனித்தால் சாதாரணமாக கிராமத்திலுள்ளவர்கள் மண் ரோடுகள் வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள், இன்னொரு பக்கத்தில் பார்த்தால் அங்குள்ளவர்கள் கப்பி ரோடு வேண்டும் என்றும் தார் ரோடு வேண்டும் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். இந்தப் பக்கத்திலுள்ளவர்கள் மாதா மாதம் தங்களுக்கு தார் ரோடு போட வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். இப்படி இரண்டு வித பிரச்னைகள் எழுகின்றன. வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்த வேண்டும் என்று சொல்லுகிற காலத்தில் அவர்கள் அதிகமாக தங்களுக்கு சாதனங்களை தேடுகிறார்கள். வசதிகள் அவர்களுக்கு அதிகமாக ஏற்படுகிறது. இதையெல்லாம் பகிர்ந்து சேர்த்து பார்க்கும் காலத்தில் இந்த திட்டத்தைப் போட்டால் எந்த அளவில் கிராமத்திலுள்ளவர்களுக்கு அதிகமாக செய்ய வேண்டும் என்று தோன்றும். அந்த முறையில் அவர்களுக்கு கல்வி வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும். போக்குவரத்து சாதனங்கள் செய்து கொடுக்க வேண்டும், பிற்பட்ட பகுதியிலிருப்பவர்களுக்கும் பிற்பட்ட கிராமங்களில் இருக்கிறவர்களுக்கும் அவர்களுடைய நிலைமையை ஊன்றி கவனித்து அவர்களுக்கு அதிகமாக பணத்தை ஒதுக்க வேண்டும். அந்த முறையில் ஒருவாறு செலவு செய்தால் அவர்களுடைய வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்த முடியும்.

“ அடுத்தபடியாக நான் விரிவாகச் சொல்ல ஆசைப்படவில்லை. முதல் ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் உணவு பிரச்னையை ஒருவாறு சமாளித்து விட்டோம் என்று சொல்லுகிறார்கள். எந்த அளவில் சமாளித்து விட்டார்கள் என்று பார்த்தால் இன்றைய தினம் பல கால்வாய்கள் முதல் ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் வெட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

11-35
a.m.

“ அப்படி இருக்கிற காலத்தில் உணவுப் பொருள்களுக்கு ஒதுக்கியுள்ள நிலங்களில், மற்ற விவசாய பொருள்களை பயிர் செய்வதானது, உற்பத்தி செய்யப்படும் உணவுப் பொருளின் அளவையே குறைத்துவிடக்கூடும். உணவுப் பொருள் நாளுக்குநாள் பெருகுவதற்குப் பதிலாக குறைந்து விடும் என்பதையும் அரசாங்கம் கவனத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். இன்றைய தினம் தஞ்சை ஜில்லாவை எடுத்துக்கொண்டால் தஞ்சை ஜில்லா தன் நாட்டில் இருக்கக்கூடிய மக்களுக்குப் போதுமான உணவைக் கொடுப்பதோடு கூட, பிற ஜில்லாக்களுக்கும் கணிசமான அளவு உணவுப் பொருளை ஏற்றுமதி செய்து கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் இன்றைக்கு அந்த ஜில்லாவில் ஒரு சர்க்கரை ஆலை ஏற்படுத்தப்பட்டு இருக்கிறது. இந்த சர்க்கரை ஆலைகளுக்கு தேவைப்படுகின்ற கரும்பை உற்பத்தி செய்துகொள்வதற்குப் பல ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கரங்கள் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. முன்பு அந்த நிலங்களில் எல்லாம் உணவு பொருள் உற்பத்தி செய்யப் பட்டிருக்கிறது. இன்றைக்கு அந்த நிலங்களில் கரும்பு சாகுபடி செய்வதினால் உணவு பொருள் அவற்றிலே உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது இல்லை. தஞ்சை ஜில்லாவில் சர்க்கரை ஆலை வேண்டுமா வேண்டாமா என்பது பிரச்னை அல்ல. சர்க்கரையும் ஒரு உணவுப் பொருள் இல்லையா என்பதைப் பற்றியும் நான் பேச வில்லை. உணவுப் பொருள் என்றால் மக்களுடைய பிரதானமான உணவாகிய அரிசிப் பயிரை நான் இங்கே குறிப்பிடுகிறேன். நெல் பயிர் செய்துகொண்டிருந்த ஆயிரக்கணக்கான நிலங்களில் இன்றைக்கு கரும்பு சாகுபடி செய்வதினால் அவற்றிலே இதுவரையில் உற்பத்தி செய்யப்பட்டு வந்த நெல்லின் அளவு குறைந்துவிடுகிறது. அது மட்டும் அல்ல. இன்னொரு விஷயத்தையும் சபையின் கவனத்திற்கு கொண்டுவர விரும்புகிறேன். இந்தக் கரும்பு சாகுபடிக்கு வேண்டிய தண்ணீரை மேட்டூர் கால்வாய்களிலிருந்து நெல் பயிருக்கு தண்ணீர் தேவைப்படாத காலத்தில் கிடைக்கும்படியாக சர்க்கார் ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். கரும்பு சாகுபடிக்கு தண்ணீர் விடுவதினால் தான் இன்றைக்கு நெல் சாகுபடிக்கே தண்ணீர் தடை ஏற்பட்டு இருக்கிறது என்பதை சபையினர் கவனிக்க வேண்டும். அதாவது நெல் சாகுபடிக்கு தண்ணீர் தேவைப்படாத காலங்களில் இருக்கின்ற தண்ணீரை மேட்டூர் டாமில் தேக்கி வைத்துக் கொண்டால் நெல் சாகுபடிக்கு தண்ணீர் வேண்டிய காலங்களில் அதனை திருப்பிவிட முடியும். இந்தக் காரணத்திற்காகத்தான் நீர்த் தேக்கமே

27th August 1955] [Sri S. Swayamprakasam]

கடப்படுகிறது. ஆனால் நீர்த்தேக்கத்தில் தண்ணீரை வைத்துக்கொள்ளாமல் நெல் சாகுபடிக்கு தண்ணீர் தேவையில்லாத காலங்களில் இந்தக் கரும்பு பயிருக்கு இருக்கின்ற தண்ணீரை சப்ளைசெய்து விடுவதினால்தான் இன்றைக்கு நெல் சாகுபடிக்குத் தண்ணீர் தட்டுப்படுகிறது. டாமிலே தண்ணீர் இல்லை. மழையும் பெய்யவில்லை. ஆகவே போதுமான தண்ணீர் இல்லாமல் நெல் பயிர்கள் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் பல பகுதிகளிலே அழிந்து கொண்டிருக்கின்றன.

“11,000 ஏக்கரங்களில் சர்க்கரை ஆலைக்காக கரும்பு சாகுபடி செய்வதினால் 11,000 ஏக்கரங்களில் விளைந்துவந்த உணவுப்பொருள் நமக்கு இனிக்க கிடைக்காமல் போவதோடு 11,000 ஏக்கர் கரும்பு சாகுபடிக்கு அதிக தண்ணீர் விடுவதினால் அந்த ஜில்லாவில் இதர பகுதிகளிலும் இருக்கக் கூடிய நெல் பயிர் அழிந்துபோய்விடுகின்றதென்பதை சர்க்கார் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். கார் பயிர் சாகுபடியாகி இருக்கிறது. இதற்கு தண்ணீர் வேண்டும். குருவைப் பயிர் என்னவாகும் என்று சொல்வதற்கு இல்லை. இதனால் தஞ்சை ஜில்லாவிலேயே பஞ்சம் ஏற்பட்டு விடுமோ என பயப்பட வேண்டியிருக்கிறது. லோயர் பவானி கால்வாயின் வழியாக போகின்ற தண்ணீரையாவது தேக்கி இந்தப் பக்கமாக விட்டால்தான் இந்த ஜில்லாவிலுள்ள பயிர்கள் பிழைக்க முடியும். அதற்கான ஏற்பாட்டை செய்ய வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். எங்கள் ஜில்லாவில் இருக்கக்கூடிய மக்கள் தங்களுக்கு மாத்திரம் உணவுப் பொருளை உற்பத்தி செய்யவில்லை இதர ஜில்லா வாசிகளின் நன்மைக் காகவும்தான் அவர்கள் உற்பத்தி செய்கிறார்கள். உணவுப் பொருள் கட்டுப்பாடு இருந்த காலத்தில், எந்தப் பிரதேசத்திலிருந்தும் நெல் வெளியே போகக்கூடாதென்று உத்தரவு இருந்தபோதிலும்கூட, ஒரு மரக்கால், இரண்டு மரக்கால் நெல்லை எடுத்துக்கொண்டுபோய் ரேஷன் அதிகாரிகளால் பிடிப்பட்டு, உதைப்பட்டு ஜெயிலில்கூட இருந்திருக்கிறார்கள் என்பதை இதர ஜில்லாவாசிகள் தெரிந்துகொண்டால், அவர்கள் இதர ஜில்லா மக்களுக்காக எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு உணவுப் பொருளை பயிர் செய்கிறார்கள் என்பது தெரியும். ஆகையால் லோயர் பவானி சப்ளையை நிறுத்தி இந்தப் பக்கத் திற்கு தண்ணீர் விடவேண்டுமென்று நேற்றைய தினமே கனம் மந்திரி அவர்கள் அம்மாதிரி பதில் சொல்லுவார்கள் என்று எதிர்பார்த்தேன். ஆனால் சொல்லவில்லை. இனிமேலாவது அப்படிச் செய்ய உத்தரவு போடுவார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

“அதற்கு அடுத்தாற்போல் இன்றைக்கு குடிசைத் தொழில்கள் எல்லாம் அதிகம் பெருகவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். பல கிராமங்களில் கைத்தறி நெசவு குடிசைத் தொழிலாகவே இருந்து வருகிறது. கைத்தறி நெசவுத் தொழிலுக்கு பாதுகாப்பு அளிக்கப்படவேண்டும் என்பதை நானும் ஒப்புக்கொள்கிறேன். கைத்தறி நெசவுத் தொழிலுக்கு பாதுகாப்பு அளிக்கவேண்டுமென்றபோது ஒரு சிக்கலான பிரச்சனை எழுகிறது. குடிசைத் தொழில்களை எவ்வளவு தூரம் வளர்க்கவேண்டுமென்று விரும்புகின்றோமோ, அவ்வளவு தூரம் இயந்திரத் தொழில்களில் இவற்றோடு போட்டி போடாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகும். கனம் மந்திரி அவர்கள் பேசும்போது உணவுக்கு அடுத்து மிகவும் முக்கியமானது உடை என்று சொன்னார்கள். அதை நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன். துணி ஏராளமாக உற்பத்தியாக வேண்டியது அவசியம். அவற்றை ஆலைகளிலேயே உற்பத்தி செய்தால் நெசவாளர்களுடைய நிலைமை பாதிக்கப்படும் என்பதையும் ஒப்புக்கொள்கிறேன். ஆகவே ஆலைகளுக்கும் கைத் தறிகளுக்கும் போட்டி இல்லாத வகையில் ஆலைகளின் மூலமாகவும், கைத்தறிகளின் மூலமாகவும் பரவலாக துணியை உற்பத்தி செய்ய ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அந்த முறையில் கைத்தறி குடிசைத் தொழிலை அமைக்கவேண்டும் என்பது என் அவா.

“விவசாயத்தில் ஈடுபட்டு இருப்போர்களும், விவசாய வேலை இல்லாத காலங்களில் இந்தக் குடிசைத் தொழில்களில் ஈடுபடும்படியாகச் செய்ய வேண்டும். அவர்களுக்கு இதில் ஈடுபடக்கூடிய உற்சாகம் ஏற்படும் வகையில்

[Sri S. Swayamprakasam] [27th August 1955]

ஊதியம் அவற்றில் அதிகமாகக் கிடைப்பதற்கான நிலைமையும் இருக்கவேண்டும். இதில் சர்க்கார் கவனம் செலுத்தினால் குடிசைத் தொழில் அதிகம் பெருகுவதற்கு வசதி ஏற்படும்.

“அடுத்தபடியாக குடி இருப்பு மனை விஷயமாக ஒரு வார்த்தை. தொழிலாளர்களுக்கு வீடு கட்டிக் கொடுக்கும் திட்டத்தில் சர்க்கார் கவனம் செலுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். வீடு கட்டிக்கொள்வதற்கு பொது மக்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளும் அளிக்கப்படவேண்டும். பள்ளிக்கூடங்களுக்கு அருகிலேயே பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு வீடு கட்டிக்கொடுக்க திட்டம் வகுக்கலாம். என்.ஜி.ஓ.-களுக்கு கொடுக்கிற மாதிரியாக இதர மக்களுக்கு வீடு கட்டிக்கொள்வதற்கு கடன் கொடுப்பதில் ப்ரயார்டி கொடுத்து வீடு கட்டிக் கொடுக்கும் திட்டத்தை நல்ல முறையில் இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் நிறைவேற்றலாம். இது இந்த நாட்டின் பொதுவான நலனுக்கு மிகவும் முக்கியமாக இருக்குமென்று எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

“அதற்கு பிறகு எனக்கு முன் பேசிய ஸ்ரீ ரத்னம் மிக வேகமாகப் பேசினார்கள். அவர்கள் பேசுகின்ற காலத்தில் ஹரிஜனங்கள் மற்ற பிற்பட்ட வகுப்பினர்களைவிட மைனாரிட்டி என்று சொன்னார்கள். மற்றவர்களைவிட அவர்கள் எண்ணிக்கையில் மைனாரிட்டி அல்ல மெஜாரிட்டிதான்.

“பாக்வேர்டு கிளாஸ் கமிஷன் தலைவர் ஸ்ரீ காகாசாகேப்களேல்கர் மெஜாரிட்டியாக உள்ள இந்தப் பிற்பட்ட மக்கள் மிகவும் மோசமான நிலையில் இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று தன்னுடைய ரிப்போர்ட்டில் கூறியிருக்கிறார். நான் சொல்லவில்லை. பிற்பட்ட மக்கள் மெஜாரிட்டியாக இருப்பவர்கள், பிற்பட்ட மக்கள் ஹரிஜனங்கள் இவர்களுடைய நலனுக்காக தனியாக ஒன்றும் காணோம். அவர்கள் பிற்பட்ட தன்மைக்கு சரியான பணம் ஒதுக்கவில்லை என்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். பிற்பட்ட தன்மையைப் போக்க சரியான திட்டம் வகுக்க வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

“அடுத்தபடியாக சுகாதாரம் விஷயமாக ஒரு வார்த்தைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். பொது மக்கள் நல்ல சுகாதார வசதியோடு இருக்க வேண்டுமென்று நாம் சொல்லுகிறோம். ஆஸ்பத்திரிகளுக்குச் சென்று பார்த்தால் அங்கே மிக அதிகமான நோயாளிகள் வருகிறார்கள். சத்துள்ள உணவுப் பொருள்கள் அவர்களுடைய ஆகாரத்தில் சேர்க்கப்படாததின் காரணமாக இம்மாதிரியான பல வியாதிகள் வருவதாக டாக்டர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஆஸ்பத்திரியில் உள்ளவர்களுக்கு சத்துள்ள நல்ல ஆகாரம் கொடுக்கும்படியாக ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். வெளியிலிருந்து வரக்கூடிய சுகாதாரக் குறைவானப் பண்டங்களை அனுமதிக்கக்கூடாது. இதற்கான திட்டம் வகுப்பதில் யோசனை செய்யவேண்டும் என்பது என் அவர். கடைசியாக தஞ்சை ஜில்லாவைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை. அந்த ஜில்லாவை இன்றைக்குக் இருக்கக்கூடிய அரசாங்கத்தார் எல்லாவகையிலும் புறக்கணிக்கின்றது. அந்த ஜில்லாவில் ஒரு வைத்தியக் கல்லூரியை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று பல நாட்களாக அந்த ஜில்லா வாசிகள் கேட்டுக்கொண்டு வருகிறார்கள். ஆனால் சர்க்கார் அந்த வைத்தியக் கல்லூரியை தஞ்சையில் ஏற்படுத்துவதா? திருச்சியில் ஏற்படுத்துவதா? அல்லது காரைக்குடியில் ஏற்படுத்துவதா என்கின்ற பிரச்சனையை பெரியதாகக் கிளப்பிவிட்டு, இதை அந்தந்த ஊர் ஜனங்களே முடிவு செய்து கொள்ளவேண்டும் என்கின்ற வகையில் எவத்திற்கு விட்டுவிட்டார்கள். யார் எந்த இடத்தில் அதிக நிலம் கொடுக்கிறார்களோ, அதிக பணம் கொடுக்கிறார்களோ, அந்த இடத்தில் அந்த வைத்தியக் கல்லூரி நிறுவுவதற்கு உத்தேசம் என்றும் அறிவித்தார்கள். ஏதோ ஒரு வைத்திய கல்லூரி வரப்போகிறது, அதனால்தான் இப்படிப்பட்ட சிக்கல் என்று நாங்கள் எண்ணினோம். ஆனால் இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தைப் பார்த்தால் இரண்டு வைத்தியக் கல்லூரிகள் இந்த ராஜ்யத்தில் புதிதாக ஏற்படுத்தப்போவதாகவும், ஒன்று நிச்சயம் கோயம்புத்தூரில் இருக்கும் என்றும், மற்றொன்றைப்பற்றி எந்த இடத்தில்

27th August 1955] [Sri S. Swayamprakasam]

ஏற்படுத்த வேண்டுமென முடிவு எடுக்கப்படவில்லை யென்றும் சொல்லுகிறார்கள். தஞ்சை ஜில்லாவில் வைத்தியக் கல்லூரி ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று பல நாட்களாக நாங்கள் கூறிவருகிறபோது, எங்களிடம் எவ்வளவு பணம் தருகிறீர்கள், எவ்வளவு நிலங்கள் தருகிறீர்கள், எந்த இடத்திலே அதிக பணம், அதிக நிலம் கொடுக்கிறார்களோ, அங்கேயேதான் ஏற்படுத்த போகிறோம் என்று பேரம் செய்கின்ற சர்க்கார், ஒரு வைத்தியக் கல்லூரியை நிச்சயம் கோயம்புத்தூரில் ஏற்படுத்தப் போகிறோம் என்று சொல்லுகிறார்களோ, இதற்குக் காரணம் என்ன? கோயம்புத்தூரில் நிலம் கொடுக்கிறேன் என்று யாராவது முன் வந்தார்களா? அல்லது பணம் கொடுக்கிறேன் என்று முன் வந்தார்களா? அல்லது எங்களிடம் கேட்பது போல சர்க்கார் அவர்களிடம் வேண்டிய பணம் கேட்கிறார்களா? எங்களிடம் கேட்பது போல சர்க்கார் அவர்களிடம் வேண்டிய நிலம் கேட்கிறார்களா? இல்லவே இல்லை. மந்திரி அவர்கள் அந்த ஜில்லாவிலிருந்து வந்து இருக்கிற காரணத்தினால் நிச்சயம் அங்கே ஏற்படுத்த போகிறோம் என்கின்ற அளவில் திட்டமிட்டு இருக்கிறார்களே தவிர எங்களிடம் கேட்பது போல எவ்வளவு பணம் தருகிறீர்கள்? எவ்வளவு நிலம் தருகிறீர்கள் என்று அந்த ஜில்லாவில் உள்ளவர்களைக் கேட்கவில்லை. தஞ்சாவூர் ஜில்லா வாசிகளை விட அந்த ஜில்லா வாசிகள் பணக்காரர்களாக இருக்கலாம். செல்வாக்கு உள்ளவர்களாக இருக்கலாம். ஆனால் இன்றைக்கு இந்த சென்னை ராஜ்யத்திற்கு வந்து கொண்டிருக்கக்கூடிய ரெவினியூவில் கிட்டத்தட்ட 1,23,00,000 ரூபாய் தஞ்சை ஜில்லா கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது என்பதை மந்திரி சபையினர் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். அதாவது கிட்டத்தட்ட மொத்த வரியில் 100-க்கு 23 சத விதம் தஞ்சை ஜில்லாவிலிருந்து வசூலாகிறது. அதற்கு அடுத்தாற்போல கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவிலிருந்து 8 சத விதம்தான் வசூலாகிறது. மற்றொரு ஜில்லாவில் 6 சத விதம் என்று, அதற்கு குறைவாகத்தான் வருகின்றன. கிட்டத்தட்ட இந்த ராஜ்யத்திற்கு வரக்கூடிய வருமானத்தில் 100-க்கு 23 சத விதத்துக்கு மேல் கிடைக்கக்கூடிய தஞ்சை ஜில்லாவை மந்திரி சபையினர் எல்லாவகையிலும் புறக்கணிப்பது மிகவும் வருந்தத்தக்க விஷயமாகும். இந்த மந்திரி சபையினர் தஞ்சை ஜில்லாவுக்கு இதுவரையில் என்ன செலவு செய்து இருக்கிறார்கள்? என்று நான் கேட்கிறேன். தலைநகர் ஆஸ்பத்திரியை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்றால், ராஜா அவர்களுடைய நிதியிலிருந்து பாதியும், மிர்சசாதர்களுடைய நிதியிலிருந்து பாதி பங்கையும் போட்டு, நாங்கள் “ராஜா மிராசதார்” ஆஸ்பத்திரியை ஏற்படுத்திக் கொண்டு இருக்கிறோம். கூடியரோக ஆஸ்பத்திரியை ஏற்படுத்தவேண்டுமென்றால், சர்க்கார் உதவி இல்லை. நாங்கள் ஒவ்வொருவரும் 10 லட்சம், 20 லட்சம் என்று போட்டு செங்கப்பட்டியில் கூடியரோக ஆஸ்பத்திரியை ஏற்படுத்திக்கொண்டு இருக்கிறோம். தஞ்சையில் ஒரு காலேஜ் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்றால் அதற்கு சர்க்கார் பொருள் உதவி கொடுத்து உதவி செய்யவில்லை. நாங்கள் 1 அணா 2 அணுவாக வசூல் செய்து தலைநகரில் ஒரு கல்லூரியை ஏற்படுத்துவதற்கு முயற்சி எடுத்து வருகிறோம். அப்படி எல்லாவகையிலும் புறக்கணிக்கப்பட்டு வருகிற அந்த தஞ்சை ஜில்லாவிலே இன்றைக்கு ஒரு மெடிகல் கல்லூரி ஏற்படுத்த வேண்டும். அவ்வளவுதான் நாங்கள் கேட்பது.

“ஆகையால்தான் நான் கேட்கின்றேன், தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் ஒரு வைத்தியக் கல்லூரியையாவது வையுங்கள் என்று. நிலம் கொடுங்கள், பணம் கொடுங்கள் என்று எங்களை நிதி மந்திரி கேட்டால் நாங்கள் நிலம் வேண்டுமானால் கொடுக்கிறோம். ஆனால் பணம் கோயமுத்தூரில் இருக்கலாம்.” 11-45 a.m.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM:—“When land reform is in the offing, it is very easy to donate lands.”

SRI S. SWAYAMPRAKASAM:—“ரிபார்ம் இருந்தால் என்ன? நமக்கு வேண்டியது சொத்துதானே. வரும்படிதானே. கோயமுத்தூரிலிருந்து என்ன வந்தது என்று நான் கேட்கின்றேன். கோயமுத்தூரில்

[Sri S. Swayamprakasam] [27th August 1955]

மெடிகல் கல்லூரி வைக்கப்போகிறோம் என்று ஏன் திட்டத்தில் எழுதினார்கள். தஞ்சாவூரில் வைத்தியக் கல்லூரியை வைப்பதா, காரைக்குடியில் கல்லூரியை வைப்பதா என்ற பேச்சு இருக்கும்போது கோயமுத்தூருக்கு என்ன அவசரம்? பணம் கொடுக்கிறேன், நிலம் கொடுக்கிறேன் என்று அங்கு யார் முன் வந்தார்கள் என்று நான் கேட்கின்றேன். அதையெல்லாம் பற்றி நான் அதிகமாகச் சொல்லத் தேவையில்லை. எங்களுக்கு வேண்டுமெல்லாம் தஞ்சாவூரில் ஒரு வைத்தியக் கல்லூரி; அவ்வளவுதான்.

“தஞ்சாவூரில் வைத்தியக் கல்லூரி ஏற்படுத்தும் பட்சத்தில் நாங்கள் அதற்காக ஒத்துழைக்கத் தயாராக இருக்கிறோம். கல்லூரி ஹாஸ்டலில் உள்ள மாணவர்களுக்கு மலிவான, சத்துள்ள ஆகாரத்தை எங்கள் தஞ்சை ஜில்லா கொடுக்கும். சென்னை நகரத்திலுள்ள வைத்தியக் கல்லூரி ஹாஸ்டலில் இருக்கும் மாணவன் ஒன்றுக்கு 60, 70 ரூபாய் செலவு ஆகிற தென்று சொன்னால், கரந்தையில் 20 ரூபாய்க்குமேல் பணம் வேண்டாம். சாப்பாட்டுச் செலவுக்காக மாணவர்களின் பெற்றோர்கள் செலவு செய்ய வேண்டிய தொகையைக் குறைத்துக்கொள்ளக் கூடிய நிலை ஏற்படும். எங்கள் தஞ்சை ஜில்லாவில் வைத்தியக் கல்லூரியை வைத்தாலும், அது மாகாணத்திலுள்ள எல்லா மாணவர்களுக்கும் உதவியாகவுள்ள மாகாண வைத்தியக் கல்லூரியாகத் திகழமுடியும். இந்தக் காரணங்களால் எல்லாம் சர்க்கார் சீர்தூக்கிப் பார்த்து தஞ்சையில் வைத்தியக் கல்லூரியை தயவு செய்து வைக்கவேண்டும் என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.”

SRI K. T. RAJU :—“கனம் தலைவர் அவர்களே, தஞ்சாவூரில் கல்லூரியை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கனம் அங்கத்தினர் கேட்டுக்கொள்வதைப்பற்றி யாருக்கும் ஆட்சேபணை இல்லை. ஆனால், கோயமுத்தூரில் வைப்பதைப் பற்றி கனம் அங்கத்தினர் ஏன் ஆட்சேபிக்க வேண்டுமென்று கேட்கிறேன். கோயமுத்தூரில் வைத்தியக் கல்லூரியை ஏற்படுத்தினாலும் அதுவும் மாகாணக் கல்லூரியாக இயங்க முடியும் என்பதை கனம் அங்கத்தினருக்கு சட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன்.”

SRI S. SWAYAMPRAKASAM :—“நான் தமிழில்தான் பேசினேன். அதைக்கூட கனம் அங்கத்தினர் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளவில்லை என்று நினைக்கிறேன். கோயமுத்தூரில் வைப்பதை நான் ஆட்சேபிக்க வில்லை. கோவையில் வைக்கவேண்டுமென்றால் ‘பணத்தைக் கொடுப்பார்களா? நிலத்தைக் கொடுப்பார்களா?’ என்ற பிரச்சனையே ஏழாமல் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. ஆனால் தஞ்சையைப் பொறுத்தவரையில் ‘நிலம் கொடுப்பார்களா? பணம் கொடுப்பார்களா?’ என்ற பிரச்சனை யெல்லாம் வருகின்றன என்பதற்காகத்தான் நான் சொல்கிறேன். கோயமுத்தூர் ஜில்லாவிலிருந்து யாராவது பணம் கொடுக்கிறேன் என்று முன் வந்தார்களா? அப்படி இல்லாதபோது ஏன் கோயமுத்தூர் ஜில்லாவின் பெயர் வந்தது என்று நான் கேட்கிறேன்.

(Deputy Speaker in the Chair.)

“பிச்சை எடுப்பவர்களுடைய பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கு சர்க்கார் ஒன்றும் செய்யவில்லை என்று பல அங்கத்தினர்கள் கூறினார்கள். நானும் பல தடவை கூறியிருக்கிறேன். நமது மாகாண மக்களில் ஒரு பகுதியினர் திட சரீரத்துடன் இருப்பவர்களும் பிச்சை எடுக்கப்போகிறார்கள். அவர்களுக்கு வேலை கொடுக்கவேண்டும். ஸ்ரீமான் கருத்திருமன் அவர்கள் சொன்னது போல திட சரீரத்துடன் இருந்தும் வேலை செய்ய மனமில்லாமல் சோம்பேறித்தனத்தினால் சிலர் பிச்சை எடுக்கப்போகிறார்கள். வேலை செய்ய மனமிருந்தும் வேலை கிடைக்காமல் அலைகின்ற மக்களுடைய சக்தியை உபயோகப்படுத்தக்கூடிய முறையில் இந்த இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் இருக்கவேண்டும். பிச்சை எடுக்கக்கூடாது என்று சொல்லும்போது அதேசமயத்தில் பிச்சை எடுக்கக்கூடிய திட சரீரத்துடன் இருப்பவர்களுக்கு வேலை கொடுக்கவும் நாம் தயாராக இருக்கவேண்டும்.

27th August 1955] [Sri S. Swayamprakasam]

வேலை செய்ய மனதுள்ளவர்களை முதலில் தொழிலில் ஈடுபடுத்திக்கொண்டு, திடமிருந்தும் வேலை செய்ய மனமில்லாத கூட்டத்தினரை அடக்கி ஒடுக்கி, வேலை செய்யச் சொல்லவேண்டும். இம்மாதிரி எல்லாம் வேலை வல்லாமல் திண்டாடுகிறவர்களுக்கு வேலை கொடுக்கவேண்டும். இவ் விதமாக மக்களுடைய சக்தியை உபயோகப்படுத்தாவிட்டால் நாடு முன் னேறுவதற்கு முடியாது. ஏராளமான பேர்களுக்கு வேலை கொடுத்து அவர்களுடைய சக்தியை நாட்டு முன்னேற்றத்திற்கு பயன்படுத்திக் கொள்ளாத சர்க்காரை கேட்குமா? சர்க்கார் என்று சொல்வதற்கு முடியாது என்று தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

“எனக்காகக் கொடுத்திருந்த நேரம் முடிந்து விடப்படியால் பொது வான விஷயத்தை இத்துடன் நிறுத்திக்கொண்டு, ஜில்லா வாரியாகப் பார்க்கின்ற காலத்தில் விரிவாகப் பேசலாமென்று நினைக்கிறேன்.”

SRI M. KALYANASUNDARAM :—“இந்த விவாதம் நடைபெறுவது வரவேற்கத் தகுந்தது. திட்டக் கமிஷனுடைய கொள்கையைப் பற்றியும், மத்திய சர்க்காருடைய கொள்கையைப் பற்றியும், நம்முடைய அபிப்பிராயங்களைத் தெரிவிப்பதற்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைக்கிறது என்பதிலும் இந்த விவாதத்தை நான் வரவேற்கிறேன். ஆனால் துரதிருஷ்ட வசமாக இந்தாண்டுத்திட்டத்தைப் பற்றிய விவாதம் நடக்கும் இந்தச் சமயத்தில் நம்முடைய மலையாள சகோதரர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் பங்கு எடுத்துக்கொள்ள முடியாது போயிற்று. அதற்கு அவர்களுக்கு நியாயமான காரணம் இருக்கலாம். காங்கிரஸ் கட்சியின் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருக்கக்கூடிய அங்கத்தினர்கள்கூட இதில் பங்கெடுப்பதில் அதிக உற்சாகம் காட்டவில்லை. அவர்கள்கூட இருந்து நடத்தின் கூட்டத்தில் தான் மற்றக் கட்சியைச் சேர்ந்த மலையாள அங்கத்தினர்களும் சேர்ந்து இதில் கலந்து கொள்வதில்லையென்று முடிவு எடுத்திருக்கிறார்கள். இது மிகவும் முக்கியமான விஷயம் என்பதை நம்முடைய சர்க்கார் கவனிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

11-50
a.m.

“மற்ற ஜில்லாக்களைப் போல 14-வது ஜில்லாவோடு 15-வது ஜில்லாவாக மலையாள ஜில்லாவையும், தென் கன்னட ஜில்லாவையும் நாம் கருதுவது சரியல்ல என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். ஆனால் இந்தப் பிரச்சனை ஒரு ஜில்லாவிற்கு அதிகமாகவும், இன்னொரு ஜில்லாவிற்கு குறைவாகவும் ஒதுக்குவதினால் மட்டும்தான் தீர்ந்துவிடும் என்று கருதுவதில்லை. இறுதியாக இந்தப் பிரச்சனை தீரவேண்டுமானால் ஐக்கிய கேரளம், சமீபுத்த கர்னாடகம் என்று ராஜ்யங்கள் ஏற்பட்டு தமிழ் நாடு பூராவும் சென்னை அரசாங்கமாக இருக்கக்கூடிய நிலைமை ஏற்படவேண்டும். அப்பொழுதுதான் இந்தப் பிரச்சனை இறுதியாகத் தீரும். அதுவரை இப்படிப்பட்ட மனக் குறைகள் இருந்துகொண்டுதான் இருக்கும். அவர்கள் சொல்வதில் என்ன நியாயம் இருக்கிறது என்பதைக் கவனித்து, அதற்கு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“சில உதாரணங்களைப் பார்க்கலாம். மலையாள ஜில்லா புறக்கணிக்கப் பட்டிருக்கிறது என்பதற்கு ஒரு உதாரணம். ரயில்வே போக்குவரத்து விஷயத்தை எடுத்துக்கொண்டால் ஷோரனூரைத் தாண்டிவிட்டால் 90-டன் எடையுள்ள ரயில் எஞ்சின் போக முடியாது. அதற்கு சரியான ரயில்பாதை கிடையாது. ரயில் 30-மைல் வேகம்கூட போகமுடியாது. அந்த அளவு அவர்களுடைய பகுதி புறக்கணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் தான் அவர்களுக்கு நியாயமான குறையிருக்கிறது. அந்தக் குறையை எடுத்துக்காட்டும் வகையில் எல்லா அங்கத்தினர்களும் சபையிலிருந்து வெளியேறுவதில் கலந்துகொண்டார்கள். எங்களுடைய கட்சியைச் சேர்ந்த மலையாள அங்கத்தினர்களுக்கும் அந்த சுதந்திரத்தை நாங்கள் கொடுத்திருக்கிறோம் என்று தெரிவித்துக்கொண்டு, இந்தப் பிரச்சனையில் நியாயமான முறையில் மந்திரி அவர்கள் சமாதானம் சொல்லவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

[27th August 1955]

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ The hon. Member expects me to reply to the point. Before he proceeds further, I wish to know whether it is the contention of the Communist Party that in the plan we have shown discrimination against Malabar.”

SRI M. KALYANASUNDARAM :—“ மலையாள அங்கத்தினர் களும்கூட, மலையாளத்துக்கு விரோதமாக சர்க்கார் நடப்பதாக சொன்னதாகத் தெரியவில்லை. மலையாள ஜில்லா புறக்கணிக்கப் பட்டிருக்கிறது, அது அபிவிருத்தி அடையவேண்டும் என்பதுதான் அவர் களுடைய கோரிக்கையே தவிர மலையாளத்துக்கு விரோதமாக நம்முடைய சர்க்கார் நடப்பதாக கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அங்கத்தினர்களாவது சொல்லவில்லை என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். மலையாளம் வளருவதற்கு முழு சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை என்று எடுத்துக்காட்ட விரும்புகின்றேன்.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ That is with reference to the entire State. I do agree that there should be more opportunities for development. I want to know whether it is the opinion of the Communist Party that in preparing the plan, we have discriminated against Malabar.”

SRI M. KALYANASUNDARAM :—“ மலையாளத்திற்கு விரோதமாக சர்க்கார் நடந்ததாக நான் சொல்லவேயில்லை. 14-வது ஜில்லாவோடு 15-வது ஜில்லாவாக மலையாள ஜில்லாவையும் கருதக்கூடாது. ஒரு நிர்வாக வேலையாகக் கருதக்கூடாது. அது பிரத்யேக இனம் சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினையாகக் கருதப்பட்டு, விசேஷ சலுகை அளிக்கப்பட வேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய கருத்து. கம்யூனிஸ்ட் கட்சியி னுடைய கருத்தும் அதுதான்.”

11-55
a.m.

SRI N. RATHINA GOUNDER :—“ கனம் தலைவர் அவர் களுக்குச் சொல்லிக்கொள்ள திரும்புகிறேன் : மலபார்காரர்களுக்கு ஒவ் வொரு Key Post-ஐயும் கொடுத்து, தமிழ் நாட்டில் உள்ள படித்த தமிழ் மக்கள் பெரிதும் வருந்துகிறார்கள் என்பதை கவர்ன்மென்டாருக்கு ஞாபகப்படுத்து விரும்புகிறேன்.”

SRI M. KALYANASUNDARAM :—“ கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, அந்தப் பிரச்சினையை இதோடு விடுவதுதான் உசிதம் என்று நான் கருதுகிறேன். அதோடுகூட Planning Commission கொடுத்திருக்கக்கூடிய யோசனைகளை எடுத்துக்கொண்டால், நம் ராஜ்யம் சம்பந்தப்பட்டவரையில், நம் ராஜ்ய சர்க்காரே கொடுத்திருக்கக்கூடிய யோசனைகளை தொகை சம்பந்தப்பட்டவரையில் சரிபாதியாகக் குறைத்திருக்கிறார்களே. Schemes-ல் தனித்தனியாக எடுத்துக்கொண்டால், அதை அப்படியே குறைத்துவிடலாமென்று கனம் மந்திரி அவர்கள் சொல்கிறார்கள். Schemes நிறைவேற ஐந்து, ஆறு வருஷங்கள் ஆகலாம் என்று வேண்டுமானாலும் சொல்லலாம். இருந்தாலும் பணம் சரிபாதியாகக் குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த நிலைமை ஏன் ஏற்பட்டிருக்கிறது? இப்படி ‘பாதியாகக் குறைத்துக் கொள்ளுங்கள்’ என்று சொல்லும்படியான நிலைமை ஏன் ஏற்பட்ட வேண்டும்? அதற்கு கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் இங்கிருந்து சென்று Planning Commission Standing Committee-க் கூட்டத்தில் என்ன சொன்னார்கள், என்ன சண்டை போட்டார்கள் என்ற விவரங்களை நான் அறிந்துகொள்ளவிரும்பவில்லை. அது அவருக்குச் சங்கடமாக இருக்கலாம். இன்று காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்த மலையாள அங்கத்தினர்கள் எப்படி தங்கள் பகுதி கவனிக்கப்படவில்லை என்பதை மனதில் வைத்துக்கொண்டிருந்தாலும் கட்சிக்கட்டுப்பாட்டினால் அதைச் சொல்லுவதற்கு முடியாத நிலையில் இருக்கிறார்களோ, அதேமுறையில் அவரும் இருப்பார். எப்படியிருந்தாலும் நான் சொல்வதென்னவென்றால் Planning Commission நம்முடைய சர்க்காருக்கும் அப்பாற்பட்ட ஒரு

27th August 1955] [Sri M. Kalyanasundaram]

ஸ்தாபனமாக இயங்கி வந்திருக்கிறது என்பதுதான். ஆகவே Planning Commission கொள்கையையும் மத்திய சர்க்கார் நிதி இலாகாவின் கொள்கையையும் மாற்றுவதற்கு எந்தக் கஷ்டமும் சேர்ந்திருந்தாலும் எல்லோரும் உழைக்கவேண்டிய ஒரு பொறுப்பு இருக்கிறதென்பதை எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

“இன்றைக்கு எந்த விஷயமாக இருக்கக்கூடும். சென்னை ராஜ்யத்தில் நிலச்சீர்திருத்தம் வேண்டுமா, அது எப்படி இருக்கவேண்டும் என்றால் அது திட்டக் கமிஷனுக்கு அனுப்பப்பட்டிருக்கிறதென்று பதில் சொல்லுகிறார்கள் ; இங்கே தொழில்கள் ஆரம்பிப்பது சம்பந்தமாகக் கேட்டாலும் திட்டக்கமிஷனுக்கு எழுதியிருக்கிறோம் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆகவே அந்தத் திட்டக்கமிஷன் இன்றைக்கு ராஜ்யம் பூராவுக்கும் பெரிய நடவடிக்கைகளைக் கண்காணித்து அவற்றைக் கட்டுப்படுத்தக்கூடிய சர்வாதிகாரம் வாய்ந்த ஒரு ஸ்தாபனமாக இருந்துகொண்டிருக்கிறது. திட்டக் கமிஷன் ஏற்படுத்தப்பட்ட நோக்கம் இதுவல்ல. திட்டக்கமிஷன் ஏற்படுத்தப்பட்ட காலத்தில் மத்திய சர்க்காரால் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானத்தை எடுத்துப்பார்க்கும்போது திட்டக்கமிஷனுக்குக் கொடுத்திருக்கக்கூடிய கடமைகளில் ஒன்று செல்வத்தைப் பிரிக்கத் திட்டமிடுவது, கூடுதலாக உற்பத்தியாகி செல்வத்தை நியாயமான வழியில் சமீக அரகியல் நியாய அடிப்படையில் சகல ராஜ்யங்களுக்கும் சமமான பங்கு கிடைக்கக்கூடிய முறையில் விநியோகிக்க ஒரு சிறந்த தத்துவத்தை நிர்ணயிக்கவேண்டும் என்பதும் ஆகும். ஆனால் நடைமுறையில் என்ன நடந்திருக்கிறது என்பதைப் பார்த்தோம். இந்த சபையில் பேசிய அங்கத்தினர்கள் முதல் ஐந்து வருஷத் திட்டத்தைப்பற்றி பெரும் உற்சாகத்துடன் அதில் பெரிய சாதனைகள் ஏற்பட்டுவிட்டதாகச் சொல்லவில்லை. கடிகக் கட்டுப்பாட்டின் காரணமாக அதைக் கண்டித்து அதிலுள்ள குறைபாடுகளைச் சொல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் நாட்டில் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் குறைந்து மக்களுடைய வாழ்க்கைத்தரம் உயர்ந்திருக்கிறதென்று யாரும் புள்ளிவிவரம் கொடுக்கவில்லை. அதற்குப் பதிலாக இந்த சபையில் நடந்திருக்கும் விவாதம் முதல் ஐந்து வருஷத் திட்டத்தில் இந்தக் குறிக்கோள்களைக் கைகூடவில்லை என்பதைத்தான் எடுத்துக்காட்டுகிறது.

“ஆகவே திட்டக் கமிஷன் வகுத்திருக்கக்கூடிய திட்டத்தைப் பற்றி ஜனநாயக ரீதியில் ஒரு விவாதம் இருக்கவேண்டியதவசியம். இப்போது தாலாகாக்களிலும், கிராமங்களிலும் Planning Board கூட்டம் நடக்கிறது. அங்கு விவாதம் நடக்கிறது. ஆனால் அங்கு கூட்டத்திற்கு வரக்கூடியவர்கள் இங்கு ஒரு பாலம் கட்டவேண்டும், அங்கு ஒரு நீர்த்தேக்கம் கட்டவேண்டும், கிணறுகளை வெட்டவேண்டும், ரோடு போடவேண்டும் என்ற யோசனைகளைத்தான் சொல்லுகிறார்கள். இந்த யோசனைகளை அதிகாரிகள் மேலே அனுப்பிவிடுகிறார்கள். அதேபோல் நாமும் பல யோசனைகளைச் சேர்த்து மேலே அனுப்பிவிட்டு இங்கே விவாதம் நடத்துவது மட்டும் போதாது. ஜனநாயக ரீதியில் விவாதம் நடக்கவேண்டுமென்றால் திட்டக் கமிஷனின் அடிப்படைக் கொள்கை என்ன என்பதுதான் முதலில் தெரியவேண்டும். வருஷா வருஷம் பட்ஜெட்டில் மிச்சப்படுத்தக்கூடிய தொகைகளைக்கொண்டு ஐந்து வருஷத்துக்கு ஒரு திட்டம் போடலாமா என்று சொன்னால், அந்தத் திட்டம் சரியான திட்டமாக இருக்கமுடியாது என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். திட்டம் என்பது இந்த தேசத்தில் உற்பத்தியை எந்த அளவுக்கு பெருக்க முடியும். வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை எந்த அளவுக்குப் போக்க முடியும், இந்த தேசத்திலிருக்கக்கூடிய இதுவரையிலும் உபயோகப்படுத்தப்படாத இயற்கை வளங்கள் எவை, அவற்றை எப்படி உபயோகப்படுத்த வேண்டும் என்பதற்கெல்லாம் வழிகள் வகுப்பதுதான் திட்டம். அதோடு கூட கோடிக்கணக்கான வாலிபர்கள் ‘நாங்கள் உழைக்கிறோம், வேலை கொடு’ என்று கேட்கிறார்களே. அப்பேர்ப்பட்டவர்களுடைய உழைப்பைப் பயன்படுத்தி அனைவருக்கும் வேலை கொடுத்து எப்படி நாட்டை முன்னேற்ற முடியும், அதற்கு முட்டுக்கட்டையாக இருப்பதை எப்படித் தவிர்ப்பது என்ற வழி கண்டால்தான் இந்தத் திட்டத்தை வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றமுடியும். அந்தமுறையில் திட்டக் கமிஷனைத் திருத்துவதற்கு

[Sri M. Kalyanasundaram]

[27th August 1955]

சந்தர்ப்பம் இருக்கிறதா என்று சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். லோக் சபையிலும், ராஜ்ய சபையிலும், ஒவ்வொரு ராஜ்யத்திலும் இருக்கக் கூடிய சட்டசபை அங்கத்தினர்களும்—கொளன்சில் இருக்கக்கூடிய இடங்களில் கொளன்சிலிலும் உள்ள பிரதிநிதிகள்—எல்லாரும் ஒன்று கூடி இந்த ஐந்து வருஷத் திட்டத்தைப்பற்றிப் பேசுவதற்கு ஒரு Convention நடத்துவது உசிதமாக இருக்கும். அது இன்று வந்திருக்கக்கூடிய யோசனைகளை மட்டும் விவாதிப்பதற்கு அல்ல; ஆனால் ஐந்து வருஷத் திட்டத்தின் அஸ்திவாரக் கொள்கை என்னவாக இருக்கவேண்டுமென்பதைப் பற்றி நம்முடைய ராஜ்ய நிதி மந்திரி போன்றவர்கள் வைத்திருக்கக்கூடிய குறிக்கோள்களை நிறைவேற்றுவதற்கு பக்கபலமாக இருக்குமென்பதைக் சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன். இந்த விவாதத்தை ஆரம்பிக்கக்கூடிய காலத்தில் கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் சில வாக்கியங்களைச் சொன்னார்கள். தேசத்தில் கனரகத் தொழில்களை வளர்ப்பதற்கு அவர் சில யோசனைகளைச் சொன்னார் இவற்றிற்கெல்லாம் பணத்தைக் கண்டு பிடிப்பதில்தான் கஷ்டமிருக்கிறது. திட்டம் அழகாகத்தான் இருக்கிறது. நமக்கு அச்சடித்துக் கொடுத்திருக்கும் புத்தகத்தில் இருக்கக்கூடிய திட்டத்தை யாரும் ஆசேபிக்க முடியாது. அதை யாரும் வரவேற்க வேண்டியதுதான். இன்னும் திட்டங்களை அதிகமாக எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும், பணம் இன்னும் அதிகமாக செலவிடவேண்டும் என்று சொல்லக்கூடும் தவிர இதில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் திட்டங்களை ஆசேபிக்க முடியாது. இந்தத் திட்டங்களை அழகாக அச்சடித்து சபை மெம்பர்களுக்கு கொடுத்துவிட்டால் மட்டும் போதாது. இந்தத் திட்டங்களை அமல் நடத்துவதற்கு முட்டுக்கட்டையாக உள்ள இடையூறுகளைத் தகர்த்தெறிய ஆதரவு வேண்டுமானால் நாங்கள் சொன்னமாதிரி ஒரு விவாதம் நடத்தவேண்டியதவசியம். அதாவது நாட்டிலுள்ள சட்டசபை அங்கத்தினர்களும் பார்லிமென்ட் அங்கத்தினர்களும் ஒரு 'Convention' இல் கூடி பொது விவாதம் நடத்த வேண்டும். அப்போதுதான் அந்த விவாதத்தில் பல கருத்துக்கள் வெளியிப்பரும். அவ்வாறு செய்தால்தான் சர்க்கார் தங்களுடைய தப்பான பாதையை மாற்றிக்கொண்டு சரியான பாதையில் போக வழி பிறக்கும் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். இல்லாவிட்டால் திட்டத்தைக் கொண்டுவந்து 'நாங்கள் என்ன பண்ணட்டோம்? 400 கோடி ரூபாய்க்கு நாங்கள் திட்டம் போட எடுத்துக்கொண்டு சென்றோம். ஆனால் டெல்லியிலிருந்தவர்கள் அதைக் குறைத்து விட்டார்கள்' என்று சொல்வதினால் அவர்களுடைய கடமை தீர்ந்துவிட்டதென்று எண்ணிக் கொள்ளக்கூடாது. அவ்வாறு அவர்கள் எண்ணினால், அது நாட்டுக்கு நன்மை பயக்காது என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

“இன்றைக்கு நாட்டில் இருக்கக்கூடிய உண்மையான கஷ்டம் என்ன என்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டும். இந்தத் திட்டத்தின் மீது நடக்கக் கூடிய விவாதத்தில் மட்டுமல்ல; ஒவ்வொரு வருஷமும் நிதி மந்திரி அவர்களுடைய பட்ஜெட் பிரசங்கத்தை எடுத்துப் படித்தால் கடைசியில் என்ன வாக்கியம் இருக்கிறது? 'எங்களால் இயன்றவரைக்கும் செய்து விட்டோம். இன்னும் எவ்வளவோ செய்யவேண்டுமென்று ஆசை. ஆனால் அதற்குப் பண நிலைமை இடம் கொடுக்கவில்லை' என்ற வாக்கியம் காணப்படுகிறது. அதேபோல் என்ன யோசனை கொடுத்தாலும், அதை நிறைவேற்றுவதற்கு பண வசதி இல்லை. ஆகையால் அதைச் செய்ய முடியா தென்றுதான் சொல்லப்படுகிறது. இதை நம்முடைய நிதி மந்திரி அவர்கள் சொல்கிறார் என்று சொல்லவில்லை. சம்பிரதாய பூர்வமாக இதற்கு முன்பிருந்த நிதி மந்திரியுடைய பிரசங்கங்களிலும் இந்த மாதிரி இல்லாத பட்ஜெட் பிரசங்கம் கிடையாது. மத்திய சர்க்கார் நிதி மந்திரியுடைய பிரசங்கமும் இப்படித்தான். தேசத்திற்கு வேண்டிய பணத்தை எப்படி சேகரிப்பது என்பதைப்பற்றி மத்திய சர்க்கார், ராஜ்ய சர்க்காருடைய கொள்கைகள் என்ன? இன்று நாம் ஒன்றுபட்ட இந்தியாவில் வசிக்கிறோம். ஆகையால் மத்திய சர்க்கார் செய்யக்கூடிய ஒவ்வொரு காரியமும் ராஜ்யங்களையும் பாதிக்கும். ஆகவே ராஜ்ய சர்க்காரைப்பற்றி நாம் சொல்லும் சமயத்தில் மத்திய சர்க்காருடைய ஆட்சியைப்பற்றியும் நாம் பேசித் தான் ஆக வேண்டும். அதை மத்திய பார்லிமென்ட்டில் பேசவேண்டுமென்று நம்முடைய நிதி மந்திரி சொல்வதில் பிரயோஜனம் இல்லை.

27th August 1955] [Sri M. Kalyanasundaram]

ஆகவே இந்தத் திட்டத்தைப்பற்றி விவாதிக்கக்கூடிய சமயத்தில் மத்திய சர்க்காருடைய கொள்கையைப்பற்றியும் விவாதிக்கவேண்டும். ஆகையால் பணம் இந்தத் திட்டத்திற்கு எப்படி வரப்போகிறது என்பதுதான் பிரச்சனை. இந்தத் திட்டம் என்ற படகு பணம் போதாமை என்ற பரணியில் மோதி தகர்ந்து விடக்கூடாது என்றுதான் நான் வலியுறுத்திக் கூறுகின்றேன்.

“நிதி அமைச்சர் அவர்கள், தனது ஆரம்ப பிரசங்கத்தில் இந்தத் திட்டங்கள் நிறைவேறுவதற்கு வெறும் ரூபாய், அணு, பைசா மத்திரம் பிரதானமில்லை என்கிற உண்மையை ஒப்புக்கொண்டு பேசியிருப்பதை நான் வரவேற்கிறேன். உண்மையில் பணம் என்பது இல்லாமலேயே நம்முடைய மூதாதையர்கள் வாழ்ந்து வந்திருக்கிறார்கள். பணம் என்பது மனிதனால் வசதிக்காக வேண்டி உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருள்தான். அந்தகாலத்தில், பண்ட மாற்றுமுறை இருந்தபோது, ஒரு பொருளை கொடுத்துவிட்டு மற்றொரு பொருளை வாங்கி வந்திருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு தடவையும் பண்டம் வாங்கப் போகும்போது, தன் கையில் இருக்கக்கூடிய பண்டத்தை சமந்து கொண்டுபோய் கொடுத்துவிட்டு, மற்றொரு பண்டத்தை வாங்கிக்கொண்டு வருவது முடியாது என்பதைக் கருதி, பணம் என்கிற கருவியை ஏற்படுத்தினார்கள். ஆகவே பணம் என்பது தங்களுக்கு தேவையான பொருட்களை சலிமான முறையில் வாங்கிக்கொள்ளுவதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒரு சாதனம்தான். படிப்படியாக இந்த பண நடமாட்டம் வளர்ந்து, தற்போது பணத்தை எண்ணிக் கொடுக்கக்கூடிய பொருப்பைக்கூட அவரவர்களே ஏற்கவேண்டியதில்லாமல், செக் என்ற பெயரில் லட்ச ரூபாய் என்று எழுதி கையெழுத்துப் போட்டால், அந்த பணத்தை எண்ணிக் கொடுக்கும் பொருப்பை மற்றொருவனுக்கு கொடுக்கக் கூடிய அளவிற்கு வந்து சேர்ந்திருக்கிறது. ஆகவே பணத்திற்கு தனி மதிப்பு, தனி சக்தி கிடையாது. அரசாங்கம் கொடுக்கக்கூடிய சக்திதான் பணத்தின் சக்தி. ஆகவே நிதியமைச்சர் பணத்திற்கு அடிமையாகாமல் பணம், நிதி அமைச்சருக்கு அடிமையாக இருக்கவேண்டும்.

“இன்னொரு விஷயம் என்னவென்றால், ஜனங்களுடைய வாழ்க்கைக்கு சமூக அமைப்புக்கு பணம் உபயோகப்படவேண்டுமே தவிர, அவர்களுடைய வாழ்க்கையை, சமூக அமைப்பை சீர்குலைக்க பணம் உபயோகப்படக்கூடாது. தற்போது பணம் என்பது செல்வத்தை குவித்து வைக்கும் கருவியாக பெரும்பணக்காரர்களால் உபயோகப்படுத்தக்கூடிய துரப்பாக்கிய நிலைமைக்கு வளர்ந்திருப்பதால், அதற்கு ஆதிபத்தியம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஆதிபத்தியத்தின் காரணமாக, நிதியமைச்சர் அவர்கள் பணத்தைக் கண்டு பயப்படவேண்டியிருக்கிறது. பணத்திற்கு முன் பணிந்து எல்லா திட்டங்களையும் செய்ய வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறார். பணம் என்பது சமூக முன்னேற்றத்திற்கு உபயோகப்படக்கூடிய சமூக சொத்தா அல்லது சில ஏகபோகக்காரர்களின் சொத்தா என்பதுதான் தற்போது நம் முன்னிற்கும் பிரச்சனை. இந்த பிரச்சனையை ஆராய்ந்து, அதை பைசல் செய்ய சர்க்கார் முன் அடி எடுத்து வைக்காதவரையில் எவ்வளவு அழகான திட்டம் தீட்டினாலும் நிறைவேறுது என்பதை எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். எதிர்கட்சி என்ற முறையில் குறை கூறவேண்டுமென்பதற்காக இதைச் சொல்ல வில்லை. சில யோசனைகளை சொல்ல வேண்டுமென்பதற்காகச் சொல்லுகிறேன்.

“நமது தேசத்தின் வருமானம் இரண்டு வகைகளில் இருந்து வருகிறது. ஒன்று பெரிய தொழிற்சாலைகள், இயந்திரத் தொழில், குடிசைத் தொழில், சிறு தொழில் மூலமாக வருகிறது. இவையெல்லாவற்றிற்கும் மேலாக விவசாயத் தொழிலில் இருந்து வருகிறது. விவசாயம் நமது தேசத்தின் முக்கியமான ஒரு தொழில் என்று சொல்லுகிறோம். பல கோடிக்கணக்கான மக்களுக்கு வேலை கொடுக்கக்கூடிய தொழில். கிட்டத்தட்ட நமது தேசிய வருமானத்தில் பாதி பங்கு விவசாயத்திலிருந்து வருகிறது. மொத்த தேசிய வருமானம் வருஷத்திற்கு 10 ஆயிரம் கோடி ரூபாய் என்று கணக்கு எடுத்திருக்கிறார்கள். அதில் ஐந்தாயிரம் கோடி ரூபாய் விவசாயத்தின் மூலம் வருகிறது. அந்த விவசாய தொழிலுக்கு பாதுகாப்பு எந்த அளவிற்கு இருக்கிறது, அந்த தொழிலில் ஈடுபடக்கூடிய விவசாயிகளுக்கு ஒரு நிலையான வாழ்க்கையிருக்கிறதா, எப்படி பணத்தின்

12-05
p.m.

[Sri M. Kalyanasundaram] [27th August 1955]

ஒரு செல்வாக்குக்கும், ஆதிபத்தியத்திற்கும் அவர்கள் அடிமைப் படுத்தப் பட்டு, அவர்கள் வாழ்க்கை பிரயோஜனமற்றதாகிறது. இந்த விவசாய தொழில் சம்பந்தமாக சர்க்காரின் கொள்கை என்ன என்பதை நாம் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் கவனிக்கவேண்டும். பெரிய பெரிய தொழிற்சாலைகளில் பல தொழில்கள் நடைபெறுகின்றன. அவற்றில் ஏதாவது நெருக்கடி ஏற்பட்டால் சர்க்கார் உதவி செய்ய உடனடியாக விரைந்து செல்லுகிறார்கள். ஆனால் விவசாய தொழிலுக்கு ஏதாவது பாதுகாப்பு கொடுக்கப்படுகிறதா என்றால் இல்லை. ஐந்தாயிரம் கோடி ரூபாய் தேசிய வருமானத்தை தேடித்தரும் விவசாயிகளின் நிலை குறித்து எந்த விதமான பாதுகாப்பும் கிடையாது. அவர்கள் நிர்க்கதியாக ஆண்டவன் நம் தலையில் எழுதியது இவ்வளவுதான் என்று நம்பிக்கை வைத்துவிட்டு, பணத்தை வைத்துக்கொண்டு சூதாக்கூடியவர்களுக்கு அடிமைப்பட்டு உழல வேண்டிய நிலையில் விடப்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்த நிலைமை மாற வேண்டுமென்பதற்காகத்தான் இதை எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

“Steel-ன் விலை குறைந்தது. உடனே சர்க்கார் அதன் விலை குறைக்கூடாது என்பதற்காக நேற்றுவரை பாதுகாப்பு கொடுத்து வருகிறது. டாட்டா, பிரீஸ்ரீ போன்ற ஏகபோக முதலாளிகளால் நடத்தப்படக் கூடிய அந்த தொழிலுக்கு வட்டிசூட இல்லாமல் கடன் கொடுத்திருக்கிறார்கள் சர்க்கார். அப்படி உதவி செய்வது எத்தகாக? Steel விலை குறைவ வேண்டாம் என்பதற்காகத்தான். நான் Steel-ன் விலை குறைந்த அந்த தொழில் கெட்டுவிட வேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. சிமெண்டு தொழிலை எடுத்துக்கொண்டால், சிமெண்டின் விலையை நிர்ணயித்து அந்த தொழிலுக்கு பாதுகாப்பு கொடுத்திருக்கிறார்கள். மீ, காப்பி போன்ற பொருள்களுக்கும் சர்க்கார் விலை நிர்ணயிக்கும் அதிகாரத்தை எடுத்துக் கொண்டு பாதுகாப்பு கொடுத்துவருகிறார்கள். குறிப்பிட்ட விலைக்கு குறைக்கூடாது என்று நிர்ணயித்து பாதுகாப்பு அளிக்கிறார்கள். அந்த மாதிரி அந்த தொழில்களுக்கு பாதுகாப்பு கொடுக்கவேண்டுமென்ற அவசியத்தை உணர்ந்திருக்கும் சர்க்கார், ஐந்தாயிரம் கோடி ரூபாய் தேசிய வருமானத்தை தேடித் தருகிற விவசாயத் தொழிலுக்கு பாதுகாப்பு ஏன் கொடுக்கக்கூடாது என்பதை சிந்தித்துப் பார்க்கும்படி கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். Steel விலையை உயர்த்தி பாதுகாப்பு அளிக்கிறது என்றால் என்ன அர்த்தம். வண்டிப்படை முதலிய இரும்பு சாமான்கள் வாங்கக்கூடிய விவசாயிகள் தங்கள் கையிலிருந்து பணத்தைக் கொடுத்து அந்த தொழிலை பாதுகாக்கிறார்கள் என்றுதான் அர்த்தம். அப்பேர்ப்பட்ட பெரிய முதலாளிகள் ஈடுபட்டிருக்கும் தொழில்களுக்கு விலையை நிர்ணயிக்கும் அதிகாரத்தை கொடுத்து அவற்றை பாதுகாக்கவேண்டிய சலுகைகள் காட்டக்கூடிய சர்க்கார், விவசாயிகள் உற்பத்தி செய்யக்கூடிய பொருள்களின் விலைவாசி விழக்கூடிய சமயத்தில் நான் என்ன செய்வது என்று கையை பிசைந்தால், விவசாயிகளின் நிலைமை என்னவாகும். விவசாயிகள் கடுமையான தரித்திரத்தில் இருந்தால் மற்ற உள்நாட்டு தொழில்கள் எப்படி வளர்ச்சியடையும் என்பதையும் சிந்திக்க வேண்டும். ஆகையால் நாங்கள் கூறுவதெல்லாம், திட்டங்கள் தீட்டவேண்டியது அவசியமானது தான். ஐந்தாண்டு திட்டங்கள் போட்டுத்தான் நாகரீகமான தேசங்கள் எல்லாம் வளர்ச்சி அடைகின்றன. ஆனால் அப்படிப் போடப்படுகிற திட்டங்களின் அஸ்திவாரம் சரியாக இருக்கவேண்டும். இந்தத் திட்டம் போகிற பாதையும் சரியாக இருக்கவேண்டும். ஆகவே, இந்த இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தின் அஸ்திவாரம் எப்படியிருக்க வேண்டுமென்றால், ஒன்று இந்த திட்டம் கனரகத் தொழில்களை வளர்க்கவேண்டும். இன்னொன்று விவசாயிகளின் வாழ்க்கைத்தரத்தை உயர்த்த நிலச்சீர்த்திருத்தம் உடனடியாக கொண்டுவரவேண்டும். விவசாயம், கனரக தொழில் வளர்ச்சி ஆகிய இரண்டு தண்டவாளங்களும் சரியாக இருந்தால்தான் திட்டம் என்கிற ரெயில் ஆடாமல் சரியாக ஓடமுடியும். இந்த இரண்டு தண்டவாளங்களும் சரியாக இல்லாவிட்டால், வண்டி போகவேண்டிய திசையில் போகாது. தகராறு ஏற்பட்டுக்கொண்டுதான் இருக்கும் என்பதை எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

“நாட்டில் கிளர்ச்சி இருந்து வந்தமூலம் நமது ராஜ்யம் சம்பந்தப்பட்ட வரையில், நிலச்சீர்திருத்தம் கொண்டுவருவதில் சர்க்காருக்கு இன்னும்

27th August 1955] [Sri M. Kalyanasundaram]

தயக்கம் இருந்துகொண்டுதான் இருக்கிறது. மேலும், நிலவெளியேற்றத்தை தடுத்து விவசாயிகளுக்கு ஒரு வருடம் பாதுகாப்பு அளிக்கக்கூடிய சட்டத்தை சமீபத்தில் சர்க்கார் நிறைவேற்றியிருக்கிறது. அந்த சட்டத்தை பார்த்தால்கூட சர்க்கார் இன்மேல் கொண்டுவரக்கூடிய நிலச்சீர்திருத்த சட்டம் விவசாயிகளுக்கு பலன் அளிக்கக்கூடிய முறையில் கொண்டுவரப்படுமா என்பது சந்தேகமாக இருக்கிறது. என்றாலும், சர்க்கார் இந்த குறைகளையெல்லாம் நீக்கி, உருவான நிலச்சீர்திருத்த சட்டம் உடனடியாக கொண்டுவரவேண்டும் என்றுதான் நான் வற்புறுத்த விரும்புகிறேன். அதைச் செய்யாவிட்டால், கண்டிப்பாக போடும் திட்டங்கள் எல்லாம் வெற்றியடைய முடியாது. தொழில் வளர்ச்சியடைவதற்கு பதிலாக வேலையில்லா திண்டாட்டம்தான் விருத்தியடையும் என்பதை குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

“நாங்கள் நிலச்சீர்திருத்தம் கொண்டுவர வேண்டுமென்று கேட்பது, பணக்காரர்களை ஒழித்துக்கட்டவேண்டும் என்ற கெட்ட எண்ணத்துடன் கேட்பதாக சர்க்கார் கருதலாம். அந்த எண்ணத்துடன் நிலச்சீர்திருத்தம் கொண்டுவருவது ஒரு கெட்ட காரியம், அல்லது இது ஒரு Totalitarian State-ஆக இருக்குமேயானால், சர்வாதிகார போக்கிலே சர்க்கார் இருக்குமேயானால் அப்படி செய்யலாம் என்று நிதி மந்திரி அவர்கள் சொல்லலாம். ஆனால் நிதி மந்திரி அவர்கள் ஒரு முக்கியமான விஷயத்தை கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். சாதாரணமாக ஆங்கிலத்தில் வழக்கமாக சொல்லக்கூடிய வாக்கியம் ஒன்று உண்டு. அதாவது ‘All for each, and each for all’! என்று சொல்லுவார்கள். இந்த வார்த்தையை சமூகத்தில் உள்ளவர்கள் உணர்வதுடன் தான் சமூக முன்னேற்றத்திற்கு கட்டுப்பாடுவன் என்பதையும் உணரவேண்டும். சர்க்காரும் இந்த கொள்கையை ஒப்புக்கொண்டு, அந்த பாதையில் போனால்தான் திட்டங்களும் வெற்றியடையும். ஆனால் சர்க்காருடைய கொள்கை, தொழிலாளர்கள், விவசாயிகள், மற்ற படித்தவர்கள், உத்தியோகஸ்தர்கள் ஆகியவர்களின் உரிமைகள் வாக்கியம் சமயத்தில், அராஜகத்தை தூண்டிவிடுவதாக இருக்கிறது. அதே சமயத்தில் தனி நபர் சுதந்திர உரிமைகளை பாதுகாப்பதில் சர்க்கார் அதிக அக்கரை செலுத்துகிறது. சர்க்கார் இப்படிப்பட்ட நோக்குடன் இருந்தால், பிளான் எவ்வளவு அழகாக போட்டாலும் வெற்றியடைய முன் ‘ரது, சமூகத்தின் நலனுக்காக வேண்டி சர்க்கார் தனி நபர் சுதந்திர உரிமையை கட்டுப்படுத்தவேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது. ஆனால் நியாயமான சுதந்திரத்தை கட்டுப்படுத்த வேண்டுமென்று நான் சொல்லவில்லை. பேச்சுரிமை, தொழில் சங்க உரிமை, பிரஜா உரிமை ஆகிய உரிமைகளை வழங்கவேண்டியது அவசியம். தனி நபர் சுதந்திரம் என்று நான் சொல்லும்போது, தேசத்தின் நிலைமை எக்கேடு கெட்டாலும் சரி, என்னுடைய செல்வத்தை எப்படி வேண்டுமானாலும் உபயோகப்படுத்தவேண்டும் என்று சொல்லக்கூடிய எகபோக உரிமையைத்தான் கட்டுப்படுத்த வேண்டுமென்று சொல்லுகிறேன். அப்படி கட்டுப்படுத்துவது Totalitarian plan என்று சர்க்கார் சொல்லலாம். இவ்வித கருத்து சர்க்காருக்கு இருக்குமேயானால், அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கக்கூடிய Plan வெற்றியடையாது.

“இந்த சந்தர்ப்பத்தில் இன்னமொரு விஷயத்தை எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். பெரிய தொழில்களை நடத்தக்கூடிய முதலாளிகள் போனஸ் பங்கு (Bonus share) கொடுக்கிறார்கள். Bonus share களாக தங்களுக்கு கிடைக்கக்கூடிய லாபத்தை திரும்பவும் பங்கு களாக ஒரு மில்லிலோ அல்லது தொழிற்சாலையிலோ போடுகிறார்கள். நமது ராஜ்யத்தில் இருக்கக்கூடிய ஹார்மிமில்லை எடுத்துக்கொண்டால், சில வருஷங்களுக்கு முன்னால் அதனுடைய மூலதனம் 35 லட்ச ரூபாயாகத் தான் இருந்தது. ஆனால் இன்றைக்கு அதனுடைய மூலதனம் 1,75,00,000 ரூபாய். இந்த 1,75,00,000 மூலதனம், புதிய கட்டிடங்களை கட்டி அபிவிருத்திசெய்து, ஏதாவது ஊசிகளை (Spindles) அதிகப் படுத்தி உற்பத்தியை ஐந்து மடங்கு அதிகப்படுத்தியதால் வந்ததாக இருந்தால் நாம் ஒப்புக்கொள்ள முடியும். ஆனால் இது எப்படி வந்தது?

[Sri M. Kalyanasundaram]

[27th August 1955]

யுத்த காலத்தில் இந்த மில்லுக்கு அபரிமிதமான லாபம் கிடைத்தது. கடந்த ஆறு வருஷ காலத்தில் மூன்று முறை போனஸ் பங்கு (Bonus sha e) வழங்கியிருக்கிறார்கள்.

12-15
p.m.

“இது எப்படி கிடைக்கிறது. யுத்த காலத்தில் ஏற்பட்ட லாபத்தை திரும்பவும் அதே தொழில்களில் போட்டு பங்குகளாக ஏற்படுத்தி, பிறகு அடுத்துவரும் வருஷங்களிலே தங்களுடைய லாபப் பங்கு குறைவாக இருக்கிறது என்று காட்டிக் கொள்வதற்காக செய்திருக்கிறார்கள். ஆனால் ஊசி 5 மடங்காக ஆகியிருக்கிறதா? கிடையாது. சில இயந்திரங்களை அதிகமாக கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். தொழிலாளர்களை 10 வருஷத்துக்கு முன்னால் இருந்தவர்களில் 2,000 பேருக்குமேல் குறைத்திருக்கிறார்கள். ஆகவே இதைக் கட்டுப்படுத்த சர்க்கார் தயாரா? இந்த மாதிரி தனி நபர்கள் தங்களுடைய லாபத்தை இஷ்டப்படி உபயோகப் படுத்தலாம் என்பதை கட்டுப்படுத்த சர்க்கார் தயாரா? இதைக் கட்டுப்பாடு செய்வதற்கு சர்க்கார் தயாராயிருக்கிறதா? வரைக்கும் Planning நிறைவேறுதல் என்பதை தெரியப்படுத்த ஆசைப்படுகிறேன்.

“தேயிலைத் தோட்டத்தை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். நான் முன்பு ஒரு முறை சொல்லியும் இருக்கிறேன், 3 வருஷத்துக்கு ஒரு முறை Bonus shares கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்பதையும், இதைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும் என்பதையும். ஆனால் மத்திய சர்க்கார் நிதி மந்திரி சிந்தாமன் தேஷ்முகர் அவர்களின் அறிக்கை என்ன கூறுகிறது? Bonus shares கொடுக்கக்கூடிய சுதந்தரத்தை நாம் கட்டுப்படுத்தக்கூடாது என்று சொல்லி இருக்கிறது. Taxation Enquiry Committee கூட Bonus share கொடுப்பது நியாயமா என்பதை பரிசீலிக்க வேண்டும் என்று சொல்லி இருந்தும் கூட மத்திய சர்க்கார் நிதி அமைச்சர் Bonus share கொடுக்கும் சுதந்தரம் இருக்கவேண்டும் என்று சொல்கிறார். இப்படி சொல்வார்களேயானால் இந்தப் பணத்தை நம்முடைய சர்க்காருக்கு கொடுப்பதற்கு உபயோகப்படுத்தமாட்டார்கள். அதற்கு பதிலாக இன்னும் லாபம் சம்பாதிப்பதையே பார்ப்பார்கள். ஆகவே இந்த பெரு முதலாளிகளுடைய லாபத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு சர்க்கார் தயாராக இருக்க வேண்டும். பெட் தொழில்களை சர்க்கார் நடத்துவதோடு மட்டுமன்றி லாபம் அளிக்கக் கூடாது. சில தொழில்களையும் சர்க்காரே எடுத்து நடத்துவதற்கு முன் வாட்டினோம். தனி நபர்கள் உடனுக்குடன் லாபத்தைக் கொடுக்கும் தொழில்களில்தான் ஈடுபட தயாராக இருப்பார்கள். ஆகவே நீண்டகால லாபம் கிடைக்கும் தொழில்களை எடுத்து நடத்துவதற்கு சர்க்கார் முன்வரவேண்டும்.

“நம்முடைய ராஜ்யத்திலே இருக்கும் காட்டு செல்வங்களையும் மலை செல்வங்களையும், Minerals-ஐயும் உபயோகப்படுத்துவதற்கு திட்டங்களைப் போட்டு தொழில்கள் நடத்தவேண்டும்.

“எண்ணெய் சுத்தம் செய்யும் தொழிற்சாலைகளை Oil Refineries நம்முடைய ராஜ்யத்திலே நடத்துவதற்கு ஏராளமான பொருட்கள் இருக்கின்றன. இப்பொழுது பம்பாயிலும், இங்கேயும் பம்புகளை வைத்து பல வெள்ளைக்காரர்கள் லாபம் அடித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஏற்றுமதி ஏஜெண்டுகள் மூலம் லாபம் அடைவதோடு மட்டுமல்லாமல், நகரத்திலேயே ஒரு ஆதிக்கம் நடத்தி வருகிறார்கள். ஆகவே Oil Refineries-ஐ சர்க்காரே எடுத்து நடத்துவது லாபமாக இருக்காதா என்று கேட்கிறேன்.

“தனி நபர்கள் நடத்தும் தொழில்களுக்கு உதவி அளிக்கும்போது அதை பங்குகளாகவே கொடுக்க வேண்டும். சர்க்கார் பிரதிநிதிகள் அந்த மாதிரி தொழிற்சாலைகளில் நிர்வாகக் குழுக்களிலே அங்கத்தினர்களாக இருக்கவேண்டும். கடன் கேட்டார்கள் என்பதற்காக பொது மக்களின் பணத்தை எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டு இவர்களுக்கு உதவி செய்வதாக சொல்லி திருப்தி அடையக்கூடாது. தனி நபர்கள் தொழிலுக்கு உதவி வேண்டியதுதான். தகுதி உடையவர்களுக்கு உதவி அளிக்க வேண்டியது

27th August 1955] [Sri M. Kalyanasundaram]

தான். ஆனால் சர்க்கார் பொறுப்பு எடுத்துக்கொண்டு பாதுகாக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அந்தத் தொழில் சரியானபடி நடப்பதற்கும் லாபம் கிடைப்பதற்கும் உதவியாக இருக்கும் என்பதை எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

“ நம்முடைய ராஜ்யத்திலே இருக்கக்கூடிய இயற்கை பொருட்கள் சரியானபடி உபயோகப் படுத்தப்படுகிறதா என்பதிலே சில குறைபாடுகள் இருப்பதை சர்க்கார் கவனத்திற்கு கொண்டு வர விரும்புகிறேன்.

“ நம்முடைய ராஜ்யம் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் இன்னும் விரிவான **Geological Survey** நடத்தவேண்டும். என்ன என்ன பொருட்கள், எங்கெங்கே இருக்கின்றன, அவைகளின் தன்மை என்ன, தரம் என்ன, எப்படி உபயோகப்படுத்துவது என்பது பற்றி ஒரு விரிவான அறிக்கை இதுவரையில் நம் சர்க்காருக்கு கிடையாது. இனிமேல் தான் எடுத்தாகவேண்டும். அப்பொழுதுதான் நம்முடைய இயற்கை செல்வம் வீண் விரயம் ஆகாமல் சரியான உபயோகத்திற்கு ஏற்படும்படியாக செய்ய முடியும். சேலத்திலே மேக்னஸைட் என்ற பொருள் இருக்கிறது. அது உலகத்திலேயே மிக உயர்ந்தது என்று நம்முடைய **Geologist** எல்லாம் அபிப்பிராயம் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அதைக்கொண்டு உஷ்ணம் தாக்குவதை தடுக்கும் **Insulators** உதாரணமாக **Fire - bricks** செய்யலாம். ஆனால் இப்பொழுது இதை எடுப்பதற்கு ஒரு வெள்ளைக்கா கம்பெனிக்கும் மேத்தா என்பவருக்கும் லைசென்ஸ் கொடுத்து இருக்கிறார்கள். இன்னும் சிலர் லைசென்ஸ் வாங்குவதற்கு முயற்சி செய்து கொண்டு இருக்கிறார்கள். இதனால் சர்க்காருக்கு கிடைக்கக்கூடிய பணம் **Royalty** ஒரு டன்னுக்கு 2 ரூபாய் தான். ஆனால் ஒரு டன் தோண்டி எடுப்பதற்கு என்ன செலவாகிறது? பூமிக்குள்ளேயிருந்து எடுத்துக் கொண்டு வருவதற்கு ரூ. 5, சுத்தப்படுத்தி தூளாக உபயோகப்படுத்தக்கூடிய நிலைக்கு கொண்டு வருவதற்கு ரூ. 18, ஒரு டன்னுக்கு செலவு ரூ. 23 தான் தொழிலாளர்களுக்கு கொடுக்கக்கூடிய மிகப் பெரிய சம்பளம் 12 அணுவையும் சேர்த்து. ஆனால் அவர்கள் அதை ஜப்பானிலே டன் ஒன்றுக்கு ரூ. 240 க்கு விற்கிறார்கள். ஏன் இப்படி அந்தப் பொருளை விரயம் செய்ய வேண்டும்? நம்முடைய தேசத்திலேயே தொழில் வைத்து சிமெண்ட் தொழிற்சாலைகளுக்கும் **Railway Engine** களுக்கும் வேண்டிய **Fire - bricks** கட்டுவதற்கு ஏன் உபயோகப்படுத்தக்கூடாது? அந்தப்பொருள் மின்சாரதொழில் சாலைகளிலே தேவைப்படாதா? ஏன் அவை இப்படி வீண் விரயமாக எடுத்துக் கொண்டு போவதற்கு அனுமதிக்கப்படவேண்டும் என்பதையும் சிந்திக்க வேண்டும்.

“ தூத்துக்குடிக்கு பக்கத்திலே நல்ல உயர்ந்த ரக சண்ணும்பு இருக்கிறது. ஹார்லி மில்லில் அதன் தன்மையைக் குறைக்க கனிமண்ணை சேர்த்து **Cement** செய்யவேண்டிய அளவிற்கு அது உயர்ந்ததாக இருக்கிறது. இதற்கு ஒரு தொழிலை ஏற்படுத்த சர்க்காருக்கு ஒரு திட்டவாட்டமான கொள்கை கிடையாது. இந்த மாதிரி நம்முடைய ராஜ்யத்தின் செல்வங்கள் எவ்வளவு வீண் விரயம் ஆகிறது என்று பாருங்கள். எனக்கு அவகாசம் இல்லாத காரணத்தாலே அது போல உதாரணம் கொடுக்க முடியவில்லை. காட்டிலாகாவிற்கு போனால் எவ்வளவோ உதாரணங்கள் கொடுக்க முடியும். காட்டிலே இருக்கக்கூடிய பொருட்கள், பூமிக்குள்ளே இருக்கக் கூடிய பொருட்கள் இவற்றையெல்லாம் உபயோகப் படுத்துவதற்கு நம் சர்க்காருக்கு கொள்கை இருக்கவேண்டும். இதற்குத் தக்க நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

“ கனரக தொழில்களோடு குடிசைத் தொழில்கள் சிறு சிறு தொழில்களும் இயங்கவேண்டும். கனரக தொழில்களை எடுப்பதில் முக்யமாக சர்க்கார் கவனிக்கவேண்டியது நெய்வேலியைப்பற்றி. சேலத்திலே இரும்பும், அலுமினியமும் கிடைக்கின்றன. இந்த மூன்றையும் மத்திய சர்க்காரிடத்திலே சொல்லி இருக்கிறோம், திட்டத்தில் சேர்த்திருப்பார்

[Sri M. Kalyanasundaram] [27th August 1955]

கள் என்று சொன்னால் மட்டும் போதாது. எப்படியும் மத்திய சர்க்கார் இவற்றை எடுத்துக்கொண்டே ஆகவேண்டும் என்கிற நிர்ப்பந்தம் இந்த சபையில் இருக்கக்கூடிய எல்லோரும் ஒன்றாக கொடுக்கவேண்டும். நெய் வேலை நிலக்கரியையும், சேலம் இரும்பையும் அலுமினியத்தையும் உபயோகப்படுத்தியாக வேண்டும் என்று தமிழ் நாட்டிலுள்ள சகல மக்களும் ஒற்றுமையாக இருந்து போராடி, அது அமல் நடத்தும் வரையில் ஓயக்கூடாது என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அப்பொழுதுதான் நாம் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்கமுடியும். ரூ. 80 கோடி நிர்ப்பாசன திட்டங்களுக்கு போடுகிறோம். இவைகள் முடிந்தவுடனே அவற்றிலேயிருந்து திரும்புகின்ற வேலையில்லாத வாலிபர்களை எங்கு உபயோகப்படுத்தப்போகிறோம்? ஆகையினாலே நம்முடைய நாட்டிலே இருக்கக்கூடிய உழைப்பு சக்தி, இயற்கை செல்வம் இவ்விரண்டையும் முழுமையாக உபயோகப்படுத்தவேண்டும். வேலையில்லாமல் இருக்கக்கூடிய ஆண்களோ, பெண்களோ, வாலிபர்களோ இருக்கக்கூடாது. இயற்கை செல்வங்களை வீணாக அடிப்பதை விடக்கூடாது என்பதை சர்க்காருக்கு எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

12 25
p.m.

“அடுத்தபடியாக எடுத்துக்கொண்டால் தமிழ் நாட்டில் முக்கியமாக ஏற்றுமதியாகும் பொருள்கள் எண்ணெய் வித்துக்கள், தேயில், தேயிலை, இவைகள் தான் ஏராளமாக ஏற்றுமதி செய்யப்படுகின்றன. இவைகளை ஏற்றுமதி செய்யக்கூடிய வியாபாரம் சில வெள்ளைக்கார கம்பெனிகளின் கையில் இருக்கின்றன. காலண லாபம் வைக்க வேண்டும் என்றாலும் அவர்கள் கையில் தான் இருக்கிறது. விலையை நிர்ணயம் செய்யக்கூடிய சர்வாதிகாரமும் அந்தக் கம்பெனிகளின் கையில் இருக்கிறது. அதனால் நமக்கு ஒரு வித லாபமும் கிடைக்கவில்லை. அதனால் அந்த வியாபாரம் பூராவையும் சர்க்காரே எடுத்து நடத்தவேண்டும். அப்பொழுது தான் நமக்குத் தேவையான பணத்தை நாம் பெற முடியும் என்பதை எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

“இப்பொழுது எதற்கெடுத்தாலும் பணமில்லை. பணமில்லை என்று கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் சொல்லுகிறார். பணத்தைக்கு எங்கே போவது என்று சொல்கிறார்கள். பணம், பணம் என்ற குரலை கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் விட்டு விட வேண்டும். இந்தக் காரியங்களை செய்தால் கட்டாயம் திட்டத்தை உறுப்படியான முறையில் நிறைவேற்றி பணத்தை எடுக்க முடியும். அதுதான் உண்மையான திட்டத்தின் அஸ்திவாரமாக இருக்க வேண்டும் என்பதை எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன். தொழிலாளர்களைப் பற்றியும், விவசாயிகளைப்பற்றியும் இரண்டொரு வார்த்தைகளைச் சொல்லிக் கொண்டு என்னுடைய பேச்சை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

“எவ்வளவோ பெரிய திட்டத்தைப் போட்டுவிட்டு பணத்தையும் கண்டு பிடித்து விட்டால் அந்த திட்டத்தை நிறைவேற்றுவது என்றால் யாரை நம்புவது? இப்பொழுது தொழிலாளர்கள், விவசாயிகள், படித்த வாலிபர்கள், இஞ்சினியர்கள் இருக்கிறார்கள். இப்பேர்ப்பட்டவர்களுடைய ஒத்துழைப்பு பெற்று இவைகள் நடக்க வேண்டும். இப்பொழுது சர்க்கார் உத்தியோகத்திலிருக்கக் கூடிய இஞ்சினியர்கள் வெறும் புல்தகப் பூச்சிகளாக இருக்கிறார்கள். அத்துடன் அனுபவ முள்ள எத்தனையோ தொழிலாளர்கள் இருக்கின்றார்கள். இப்படிப்பட்ட புல்தகப் பூச்சிகளாக இருக்கும் இஞ்சினியர்கள் அனுபவமுள்ள தொழிலாளர்கள் சொல்வதைக் கேட்காமல் இருப்பதால் இன்னொரு பக்கத்தில் மோதல் ஏற்படுகிறது. அப்படி மோதல் ஏற்படும்போது அதிகாரிகள் யார் சொல்வதைக் கேட்கிறார்கள் என்றால் இஞ்சினியர்கள் சொல்வதைத்தான் கேட்கிறார்கள். தொழிலாளர்கள் கலாட்டா செய்கிறார்கள் என்ற எண்ணம் இப்பொழுது அதிகாரிகளுடைய மனதில் ஊறிப்போயிருக்கிறது. தொழிலாளர்களும் விவசாயிகளும் முன்னேற்றமடைவதில் முட்டுக்கட்டை போடுகிறார்கள், இடைஞ்சல் செய்கிறார்கள் என்ற எண்ணம் சர்க்காருக்கு ஏற்பட்டு விடுகிறது. திட்டம் உண்மையிலேயே உறுப்படியாக நிறைவேற வேண்டுமானால் தொழிலாளர்களை அதிகாரிகள்

27th August 1955] [Sri M. Kalyanasundaram]

நம்ப வேண்டும். அப்பொழுதுதான் இஞ்சினியர்கள் போடும் திட்டங்கள் உண்மையாகவே நிறைவேறும். அவர்களுக்கு வேண்டிய யோசனைகளையும் தொழிலாளர்கள் சொல்லுவார்கள், அதிகப்படியான சிக்கனம் ஏற்படும். அதிகப்படியான செலவு ஆகாது. லஞ்சம், திருட்டுக்கள் இவைகளைக் கண்டுபிடிக்கலாம். நாட்டின் முன்னேற்றத்துக்கு ஒவ்வொரு யோசனையும் உபயோகப்படும். இப்படிப்பட்ட தொழிலாளர்களை அவர்கள் எப்படி நடத்துகிறார்கள் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும்.

“தொழிலாளர்களுக்கு சங்கங்களை அமைத்துக் கொள்வதற்கு உரிமைகள் இருக்கின்றன. அந்த நியாயமான உரிமைகளைக் கேட்டாலும் வேலைக்கு ஆபத்து வந்துவிடுமோ என்று நினைக்கிறார்கள். இதைப்பற்றி சட்டசபையில் உதாரணங்களை எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறோம். அதைப்பற்றி விஸ்தரித்துச் சொல்வதற்கு இந்த சமயத்தை நான் பயன்படுத்திக் கொள்ளப்போவதில்லை. இப்பொழுது தொழிலாளர்களைப் பேரில் சர்க்காருக்கு இருக்கும் எண்ணம் மாறி அவர்களுக்கு தொழிற்சங்க உரிமையும், ஜனநாயக உரிமையும் கொடுக்கப்படவேண்டும். அப்படிப்பட்ட உரிமைகளைக் கொடுத்து திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதில் உறுப்படியான பங்கு ஜனங்கள் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஜனங்கள் பங்கு எடுத்துக் கொள்ளக்கூடிய அவ்வாறான திட்டம்தான் வெற்றியடையும். ஜனங்களுக்கு பங்கு கொடுக்க வேண்டும் என்ற கொள்கையை வெளிநாட்டில் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதற்கு வேண்டிய ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன. அங்கெல்லாம் தொழிலாளர்களுக்கு சம அடித்தலது கொடுத்திருக்கிறார்கள். அங்கு தொழிலாளர்களுடன் ஒன்றாகச் சேர்ந்து திட்டத்தை வகுக்கிறார்கள். அவர்களுடைய சம்பளம் ஒன்று சேர்ந்து நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. ஒவ்வொரு நாளும் எப்படி வேலை செய்ய வேண்டும் என்பதையும் நிர்ணயிக்கிறார்கள். அப்படி ஒன்று சேர்ந்து நிர்ணயித்தால்தான் அவர்களுக்கு உற்சாகம் ஏற்படும். திட்டங்களை நல்ல முறையில் அமல் நடத்த வேண்டிய சாத்தியம் ஏற்படும். தொழிலாளர்களுக்கு சுதந்திரம் கொடுக்கப்பட வேண்டும். அப்பொழுதுதான் விரியம் ஏற்படாது. தொழிலாளர்களுக்கு சுதந்திரம் கொடுக்க வேண்டும் என்று நான் சொல்லும் போது அவர்கள் ஒழுங்கிணைக நடந்து கொண்டால் அவர்களுக்கு பாதுகாப்பு கொடுக்க வேண்டும் என்று நான் சொல்லவில்லை. நாடு முன்னேற்றம் அடைவதற்கு அவர்களும் உழைக்க வேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய நோக்கமும். அப்பொழுதுதான் சோஷலிச அடைப்படையில் வெற்றியடையும். அந்த நிலைமைக்கு இது வழிகாட்டியாக இருக்கும். ‘He who will not work shall not eat’ என்று சொல்லப்படுகிறது. ஒருவன் சாப்பிட வேண்டும் என்றால் அவன் வேலை செய்ய வேண்டும். வேலை செய்கிறேன் என்று சொல்லுகிறவர்களுக்கு வேலை கொடுத்து சாப்பாடு போடக் கூடிய நிலைமைய்தான் சோஷலிசத் தன்மை என்பதை உணர வேண்டும். நாம் இப்பொழுது சோஷலிச சமுதாயத்தை அமைக்கப் போகிறோம். அதனால் தொழிலாளர்களுக்கும் விவசாயிகளுக்கும் தொழிற் சங்க உரிமைகளைக் கொடுக்க வேண்டும். தொழிலாளர்களுக்கும் விவசாயிகளுக்கும் ஜீவனத்திற்கு வேண்டிய சம்பளம் என்ன இருக்க வேண்டும் என்பதை வகுக்க வேண்டும். முதலாளிகளுக்கு வாய் கிடைப்பதற்கும் விலையை நிர்ணயம் செய்வதற்கும் நாம் இப்பொழுது சுதந்திரம் கொடுத்திருக்கிறோம். அதைப் போலவே தொழிலாளர்களுக்கும் விவசாயிகளுக்கும் தேசம் பூராவும் எந்தப் பிரிவிருந்தாலும் கூட, அவர்களுடைய வாழ்க்கைக்கு ஏற்றவாறு அவர்களுடைய குறைந்தபட்ச சம்பளத்தை நிர்ணயம் செய்ய வேண்டும். மனிதத் தன்மையோடு தன்னுடைய வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கு அவசியமான குறைந்தபட்ச சம்பளத்தைக் கொடுத்தும் மற்ற உரிமைகளைக் கொடுத்தும் அவர்களை பாதுகாக்க வேண்டும். இதுதான் ஐந்தாண்டு திட்டம் சரியான படி நிறைவேற்றுவதற்கு முக்கியமான அம்சம், முக்கியமான அஸ்திவாரம், என்பதை நான் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

“கம்யூனிஸ்ட் கட்சி சம்பந்தப்பட்ட வரை இந்த திட்டம் அப்படியே நிறைவேற்றியவுடன் தேசத்திலுள்ள ஆறுகளிலெல்லாம் பாலாக ஓடும் என்று நினைக்கவில்லை. இந்த திட்டத்திலுள்ள குறைபாடுகளை நாங்கள் உணர்ந்திருக்கிறோம். நாங்கள் சொல்லக் கூடிய யோசனைகளையெல்லாம் ஏற்றுக்

[Sri M. Kalyanasundaram]

[27th August 1955]

கொண்டு இந்த திட்டத்தை அமல் நடத்தினால் ஏதோ சில நன்மைகள் ஏற்படலாம். அதைப்பற்றி ஆட்சேபணை இல்லை. ஜனங்களுக்கு பயன்படுவதற்கான முறையில் நாங்கள் வேலை செய்வதற்குத் தயாராக இருக்கிறோம். விவசாயிகளுக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் நன்மை செய்யக் கூடிய அளவில் இந்த திட்டம் இருக்க வேண்டும் என்பது தான் எங்களுடைய கொள்கை. அந்த அளவுக்கு விவசாயிகளையும் தொழிலாளர்களையும் ஒன்று திரட்டி சர்க்காருடைய கொள்கையை மாற்றும் முறையில் விட்டு விட மாட்டோம் என்பதை தெரிவித்துக் கொண்டு என்னுடைய பேச்சை இத்துடன் முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

12-30
P.m.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ Mr. Deputy Speaker,

I am really grateful to the various hon. Members who participated in this debate and gave very useful suggestions not only for the proper formulation of the Second Five-Year Plan, but also for the working of the Plan for the benefit of the people. The debate centred round three or four main points. First of all, the debate began with a walk-out by the hon. Members coming from Malabar. In my view, that itself formed part of the debate. I shall refer to that after mentioning other points. The second point was made by the Communist Party from its own point of view. They have made—I am prepared to admit—some useful suggestions for the purpose of formulating the Plan and not only for the formulation of the Plan but also for the working of the Plan. The third approach was by those who believed in the theory of Dravida Nad and also the theory that South India is being dominated by some foreigners and therefore a separate Dravida Nad should be established and it is only thereafter there could be a proper planning for our country. The fourth approach was to make constructive suggestion from individual points of view with reference to the Plan and also to point out the requirements of the various areas in our State.

“ I shall first refer to the protest lodged by the Malabar Members. No doubt that protest has been lodged by all the parties. But we should not be deceived by this ‘ united front ’. Is it because they have got a common approach or identity of view that they have lodged this common protest? No. It is because of a mutual suspicion and doubt that they have combined together. Each party wants that the other party should not gain an advantage over it in making this protest. That is the cause of this unity, because it is very easy to get cheap popularity by throwing the blame on others. Therefore they want to say that all the ills of Malabar are due to this Government, because there has been partial treatment with reference to Malabar. Therefore, they thought it to be the easiest way of getting over difficulties by throwing the blame on others and getting popularity. In that, there is a race so to say between one party and another in getting that cheap popularity. That is why all the parties have combined together in making this protest and it is not because of any common approach or common ideal that they have got for this purpose. So, we should not be carried away by the united approach or protest made by the Malabar Members. Then, there is the other aspect also. After all, we all know that the States Reorganization Commission has been appointed and its deliberations are over and its report is awaited very soon. That shadow also is affecting the proceedings of the House, particularly

27th August 1955] [Sri C. Subramaniam]

the hon. Members coming from Malabar. Therefore, I am not surprised that they have taken this attitude. This was what was enacted by the Andhras when they were here and partition of the Composite State was in the offing. Therefore, whatever may be the recommendations of the States Reorganization Commission, and whatever . . . (Interruption.) We learn from experience. People go a step further now. That is all. Whatever may be the recommendations of the Reorganization Commission later on, we have got our own expectations. That is also affecting their attitude to the Government and to the Plan that we have framed. But, I can very well understand all those attitudes and the Members taking such attitudes. However, I was not able to understand the attitude of the Communist Party with reference to this matter. That is why I put a straight question to Sri Kalyanasundaram. Very happily, the hon. Leader of the Opposition completely avoided this issue (laughter), and I congratulate him on that. But, unfortunately, the hon. Deputy Leader of the Opposition tried to make some mention about it. That is why I put a straight question to him, 'Is it the charge or complaint of the Communist party that this Government, in formulating this Plan has discriminated against Malabar?' I am glad he said, 'No.'. If it is a general question of giving opportunities to the people of not only Malabar but also the entire State and those opportunities have not been made available to them, that should be a general charge not only with reference to Malabar, but with reference to the entire State. If the Communist party is functioning as one united party and if as a matter of fact sufficient opportunities have not been given for the people coming from the entire State, then all the members of the Communist party should have either walked out or they should have persuaded their comrades to remain with them. Neither course was adopted. That is why I say that I am unable to really understand the position and stand of the Communist party in respect of this matter. This is the difficulty or I should say the dilemma of the Communist party not only with reference to this problem, but it is the dilemma of that party with reference to all the national problems before the country. (An hon. Member: Please say something further about it.) As I am asked or rather invited to say something further about this, if you will permit me, Mr. Deputy Speaker, I would like to compare the Communist party to an aging woman who is fast losing her personal charms, but making a desperate attempt to keep up her appearance by artificial aids. But, these artificial aids, you know, let people down at critical moments. That is what we are finding now. I shall illustrate this and I am prepared to substantiate my statement. For example, take the question of the foreign policy of our country. They were saying or asking why a particular foreign policy should be pursued by the Government. Because of the change in the climate, in the World climate, I mean, if we take a particular line in our foreign policy which is more or less in line with the policy that they were advocating before, even then the dilemma comes. Even there the conflict comes. Some members say that they should support Nehru's policy. Some others say, 'Why should

[Sri C. Subramaniam] [27th August 1955]

12-40
p.m.

we support Nehru's policy? If we give our support to his policy, what is to happen to the Communist party and is there a separate plank for us? Therefore, what is the use of giving our support to his policy?' This is the dilemma . . ."

(Sri P. Ramamurthi rose to speak.)

DEPUTY SPEAKER :—" The Hon. Minister is not yielding."

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" Let me finish this idea. Then, I will give an opportunity to the hon. Leader of the Opposition to speak. Now, let him hear me patiently. Certain Members ask, ' What is the use of accepting the foreign policy of the Government? That will mean that we have no plan and that there is no justification for the Communist party to exist.' That is the dilemma facing the Communist party even with reference to the foreign policy. I shall come to the internal policy later. Since the hon. Leader of the Opposition wants to explain something, I would very much like to hear him, because he is one of the parties involved in this."

SRI P. RAMAMURTHI :—" Sir, I am sorry the Hon. the Finance Minister has gone into areas in which I am afraid he has no personal knowledge, I mean no knowledge at all. Even as the Minister in charge of the Police portfolio, if he had seen our newspapers and the stand that the Communist party had taken on this question, I am sure he would find that we have no dilemma whatsoever as far as the foreign policy is concerned. We have been following a consistent policy throughout. There has been no dilemma so far as we are concerned. The dilemma may be for him."

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" Sir, I am glad about what the hon. Leader of the Opposition has said and I wish he gets the support of all the members of his party for his point of view. That is my only wish. But that is quite different. That in the Communist party's affair and I am not concerned with that. We are concerned with it in this manner, viz., how are we to view the approach which the Communist party has made to this Plan? Only with reference to that, I am making mention of this. I want to make it clear that I am not at all concerned with the Communist party and I am sure they will take care of themselves. As we are only concerned with the approach that they have made to the Plan, we have to find out the real approach and the real point of view that they have tried to put forward.

" So also with reference to the Plan. Even though in the beginning they were enthusiastic supporters of the Plan-frame and the approach to the Planning, they later on thought that even if with reference to the internal policy, they had fallen in line, there would be no need for the separate existence of the Communist party. Then, how can they go to the masses and preach that the

27th August 1955] [Sri C. Subramaniam]

Congress is a reactionary body and it is the agent of capitalists and thus get the support of the masses? Therefore, they have slightly changed the attitude and that is what the hon. Members belonging to the Communist party attempted to do and that is the impression I formed when I heard the speeches of Sri Kalyanasundaram and other hon. Members of the Communist party. They are desperately trying to show that even though the Plan may be good, it is surely to be spoiled by others like Mr. Deshmukh and Mr. T. T. Krishnamachari as in the case of the handloom policy and though they might have accepted the proposals of this Government, they are not going to implement them. Sir, this is only an attempt to show that even though in the beginning they were inclined to accept the approach to the planning but still after second thought they seemed to think: 'No, no, if we fall in line, we will only be falling into a trap and therefore, we must attack the taxation proposals of this Government which they may bring forward for the purpose of fulfilling the Plan.' There also, I respectfully submit, they are trying to evade the issue.

"After all, I have already pointed out in the opening address on the Plan, that the main part of the Plan is its investment side and on the investment side, there is no question of taxation for the purpose of raising the resources. Taxation has nothing to do with it. It should be from other sources which we have got for the purpose of fulfilling the investment side of the Plan, which is the main part of it. When that is so, to come and say that they are going to resist the taxation policy of this Government and any further taxation is, I respectfully submit, that they are trying to create some problems, so that they can say that they have got their own policy for implementing the Plan and the Congress cannot deliver the goods. It is only for that purpose that they are creating all this confusion and conflict. Therefore, I may ask the Communist party kindly to give up this attitude of looking at things purely from the party point of view. Let us look at it from the entire nation's point of view and the community's point of view. I assure them that whatever good suggestions might come from them, even though they are with some mental reservation, I am prepared to take them and examine them. I am not going to throw them away simply because they have come from the Communist party or they smack of Communism or Marxism. We are not deferred by any doctrinaire approach at all. As a matter of fact, as the leaders of our Nation have stated, we are not going to make any doctrinaire approach to any of the problems and we are going to solve our problems in our own way, whether we succeed or fail in our attempt. Sir, as far as this Government are concerned, I am prepared to accept any good suggestions coming from the Communist party and try to implement them. Therefore, I would invite the Communist party to give up this attitude of looking at this question from the point of view of how to put the Congress party in the wrong and pick holes here and there so that they may continue to have a platform to speak from. If they give up that attitude, I have no doubt, there are many problems on which we can have a common approach but unfortunately they are

[Sri C. Subramaniam] [27th August 1955]

making it impossible to have a common approach. I am sure the entire policy of the Communist party is in the melting pot and I hope that out of it a true national policy will emerge so much so the brains of the brilliant men in the Communist party will be available for the national development and not for the purpose of merely fostering the interests of a particular party, whatever and wherever the roots of that party may be. If that change takes place, I would be the happiest man and their co-operation will always be welcome. I am sure, Mr. Ramamurthi will endeavour to bring about that atmosphere."

SRI M. KALYANASUNDARAM :—" Why should the appeal be made to Mr. Ramamurthi only and not to the entire party? "

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" I will leave off Mr. Ramamurthi. Now I appeal to Mr. Kalyanasundaram and Mr. Jeevanandam as representing the Communist party to see that there is a real change of heart in the attitude of the Communist party and a true nationalistic approach is made for the solution of the problems which lie before us.

" Sir, as far as Malabar is concerned, no doubt this Government already gave an assurance and I give that assurance on behalf of the Government once again, that we stand by that assurance and as long as they continue to be a part of this State, we shall give a fair and just treatment to them also but that does not mean that we should give preferential treatment to them to the prejudice of the rest of the State. Therefore, if only the approach is made from that point of view, I have no doubt that as long as the people of Malabar and South Kanara desire and continue to be with us, justice will be done to them. I am prepared to have a scrutiny of the Plan from this point of view, and that is why I have offered to invite the representatives of each district to scrutinize it with reference to each district. If at that time, it should be pointed out that any injustice has been done to any of the districts, then certainly this Government would try to look into it. But if this should be used for the purpose of preaching some other doctrine in Malabar, then certainly we cannot help it. If certain parties opposed to the Congress want to create the impression among the people of Malabar that they cannot get justice from the Congress and if they approach the Plan from that point of view, then, of course, we cannot satisfy them. I can only warn the hon. Members who are interested in the welfare of the people and the strength of the Congress not to fall into the trap which has been laid for them very cleverly by our Communist friends.

" Sir, the hon. Deputy Leader of the Opposition pointed out that we should not think in terms of money only. I am not thinking in terms of money. As a matter of fact, my approach has always been quite different. When I talk in terms of money like crores or lakhs of rupees, it is because money is a common standard for measuring certain things and we cannot avoid it. When I say Rs. 400 or Rs. 200 crores, I mean the amount of goods and services

27th August 1955] [Sri C. Subramaniam]

which will be made available. Now either willingly or unwillingly, for good or bad, we have come to adopt money for the purpose of measuring the value of goods and services. It is only in that way I am talking about crores and lakhs of rupees and I am not carried away by the figures of 200 or 400. I am only concerned with the materials and services which will be available, and that is the main thing for the execution of the Plan. Therefore, when we say that our Plan has got to be limited to Rs. 200 crores or Rs. 400 crores, it is not because that we cannot show another Rs. 200 crores or so but because we have to find out whether the resources are available to execute our schemes. It is only after taking into consideration the material resources and the services which will be available for the economic development of the country, we have arrived at these figures and it will be possible to go only thus far. For the development and prosperity of the country, we cannot ask the people to sacrifice more than this and that is why we say it is limited. If hon. Members should think that we should ask the people to sacrifice a little more, certainly it can be considered. One may naturally turn round and ask, 'sacrifice from whom.' If hon. Members think that from the richer people we should collect more taxes, it should be possible to collect more taxes from them and then I suppose the Communist party will not oppose it. I suppose hon. Member Sri C. Kandaswami will not lead another struggle for 'no further taxation' then. (Sri M. Kalyanasundaram : 'We will support you.') Therefore, I may assure hon. Members that no decision will be taken which will in any way put an undue burden on the persons who are not in a position to bear it and it will be collected only from persons who are in a position to pay. After all in our country, most of the people are poor. There is only the poor, the poorer and the poorest in our country. Therefore, we cannot say, taking the standards from other countries where conditions are different, that poor people should not be taxed. When compared with the conditions obtaining in other countries, persons whom we regard as rich people will really be considered as poor people. Apart from that, my own point of view is that it should be possible to increase the burden on those who will be able to bear it and in that I am sure I will have the support of the entire House. That is the approach we have in view and it is not the approach of merely money. From that point of view I am in agreement with the Communist party that merely having a financial approach is not good.

12-50
p.m.

"Then the hon. Leader of the Opposition said (Sri P. Ramamurthi : 'Why honourable?')—you still continue to be honourable to me in spite of your activities—that we first talked of physical planning and that now we have gone back to planning on financial basis. There also, there is a misunderstanding. When we say financial planning it is not with reference to money alone but it is with reference to resources and to express those resources in terms of money we are using those figures. If hon. Members will show a way wherein further resources will be possible to mobilise for the purpose of this Plan, certainly it will be quite welcome.

[Sri C. Subramaniam]

[27th August 1955]

“ Now, in formulating this Plan, we have to take a decision whether private enterprise should have any share in the developmental activities of the country, or shall we liquidate it. The Communist party also agrees that the time has not come to liquidate the private enterprise completely. What is most important to-day is to increase production and see that production is used to the best advantage. Therefore, all the resources should be utilized for the purpose of increasing production. Private enterprise has got a definite place in the Plan to-day. If that be so, we cannot say on the one hand that private enterprise has got a definite part to play and at the same time say, ‘ kill that sector at once ’. I do agree that we should take measures to control and regulate private industry so much so it will not stand in the way of the formulation of our Plan and the implementation of it.

“ As far as foreign capital and foreign elements are concerned, they stand on quite a different footing. I am prepared to concede that a question of policy is involved in this matter. The point which should be decided is, do we require, with reference to the circumstances prevailing in the country, any foreign capital at all or can we straightaway say that no foreign capital will be allowed to come into this country. After a careful consideration of the situation, we have come to the conclusion that we have to depend upon certain foreign assistance and foreign capital also. If we agree on this matter, then there is no use of saying, ‘ liquidate it ’ immediately. The hon. Leader of the Opposition wants that private enterprise should also be controlled and regulated. That is the attempt that we are making and in that attempt it is not as if we are dealing with our own national economy. When we have invited foreign capital for the purpose of investment in this country and when we have entered into certain agreements in that connection we cannot lightly dishonour those agreements which we have entered into. It is a matter which has to be delicately tackled and I may assure hon. Members here that this aspect is borne in mind by the leaders in charge of the making of the policy with reference to this matter. No decision or no action will be taken by them which will be detrimental to the general interests of the country. We should have so much faith at least in the leadership of the country. After all, they fought for the elimination of the foreign rule and foreign elements in the country. And if they should tolerate a certain amount of foreign capital investment in this country, if they should tolerate certain foreign elements functioning in this country, it is not because they are afraid of those foreign elements. We are not at all afraid of them nor have we got any wrong sympathy for these foreign interests. It is because we feel that in the prevailing circumstances it will be harmful rather than beneficial to the country not to honour our pledges and go back upon the agreements and assurances we have given. That is why, they are being tolerated. It is not as if the Communist party alone is interested in national interests, that therefore they are interested in controlling the foreign elements in the country, that they are not afraid of the foreign elements but that Jawaharlalji

27th August 1955] [Sri C. Subramaniam]

is afraid of foreign elements, he has got a sympathy for foreign capitalists and therefore he is allowing them to continue here. After a careful examination of all the aspects, they have come to the conclusion that there is nothing wrong in allowing these institutions to continue for some time more. In this connection, I may say, I am in agreement with the views expressed by hon. Member Sri M. Kalyanasundaram regarding the two oil refineries. These two oil refineries—one is put up and the other is being put up—are being put up by private companies which have got a monopoly of trade in petrol. I welcome the suggestion made by the hon. Member that an oil refinery should be put up in the public sector so that there may be healthy competition between these companies in the private sector and the one put up in the public sector and that no undue profits may be earned by these foreign concerns. All those safeguards, I do agree, will have to be properly taken and, I am sure, that this is a matter which will also be considered fully and decisions taken with reference to that. Therefore, when we come to the conclusion that private enterprise should have its own part to play in the second Five-Year Plan—we do not know what might happen to it during the Third Five-Year Plan—and that it has got a definite part to play, we have to give it the necessary facilities so that it may function efficiently and properly and thereby increase production. At the same time, as I have already said, it must be controlled and regulated. That is the attempt which the Government of India are making by passing the Indian Companies Law. Hon. Members may disagree with certain details here and there. But, on the whole, it is a beneficial measure for the purpose of implementing the Second Five-Year Plan. Therefore, all these steps are being taken for the purpose of controlling and regulating the private sector. After all, the private sector does not consist of these big capitalists alone. All the small industries which we have now and the small industries which will be started in the future will have to be in the private sector. The main industry—agriculture—will have to be in the private sector. Therefore, from this point of view, control has got to be on the bigger institutions, on the bigger corporations who are in the field. The Company Law with 693 clauses has been properly scrutinized by a Select Committee and it is now under discussion in Parliament. Let us hope that our representatives in Parliament will take wise decisions with reference to the control which will have to be exercised in that connection. After all, if we can take proper decisions and give proper advice, we should equally trust our representatives in the Parliament to take wise and proper decisions. 1 p.m.

“ It was pointed out that prices of raw materials had fallen, that most of the raw materials came from the agricultural sector and that those raw materials which were being exported did not fetch an adequate price. I do agree that prices have fallen. But what is that due to has not been dealt with by Mr. Ramamurthi when he dealt with this problem. Prices shot up a few years ago, because there was international tension, there was fear of war and there was a race between nations to stockpile these raw materials. If

[Sri C. Subramaniam] [27th August 1955]

there is a downward trend now, that only shows that the tension is easing, that the fear of war is decreasing. We cannot expect during normal times prices which we were getting during a period of tension. That is one of the factors which we have to consider in assessing why prices in the world market have gone down. Even if it were possible, we should not create a war scare simply for getting higher prices for our raw materials.

“ Apart from exported articles, prices have gone down in the agricultural sector. Some members wanted that there should be a programme of subsidy to keep the prices at a reasonable level or that a minimum price should be guaranteed to the producers. I do agree that a certain amount of stabilisation of prices is necessary. If stabilisation is attempted, what it will lead to should be realised. The subsidy paid for stabilising the prices will have to be collected from the people, and in this country the majority, about 85 per cent, of the people happen to be agriculturists. If we collect the cost of subsidy from the community, we will have to collect a major portion of it from this 80 per cent. That is the major problem. In the United States of America, agriculturists form a minority, and the majority is asked to subsidise the minority. But unfortunately here the major section of the people is in the agricultural sector. Simply because there is stabilisation of agricultural prices in America or in some other foreign country, we should not say that we also should have it. This aspect will have to be thoroughly scrutinised before we launch upon a scheme for subsidising agricultural prices. But this also is a problem which we should tackle if the plan is to succeed. I pointed out only one of the relevant factors to be considered in coming to a decision.

“ With regard to foreign trade, we depend for our exports mostly upon countries in Europe and to a certain extent upon America. We have not developed our trade either with the Eastern or Middle-Eastern Countries or with the United States or Soviet Russia. In taking a decision with regard to export trade, we will have to take into account the reactions in the foreign markets. With regard to certain monopoly articles, we find synthetic articles replacing these articles very rapidly. Therefore we should not be under the impression that the monopoly position which we now enjoy in respect of certain articles will continue for ever. Very soon the position may be reversed and the monopoly may cease. In taking a decision in this matter, I am sure the persons responsible will take all these factors into account. As far as our State is concerned, we have impressed upon the Central Government that with reference to pepper and cashewnut over which we have a monopoly, we should have to deal with their export through a corporation in which the Travancore-Cochin Government, the Madras Government and the Central Government may have shares. I am sure this will be a step in the right direction. After we gain some experience with reference to these articles, the extension of this principle to other articles may be considered.

“ With reference to the size of the Madras Plan, various points of view have been put forward. A reduction in the size of the

27th August 1955] [Sri C. Subramaniam]

plan had to be made and it is not as if this reduction was not envisaged. Even in the Governor's Address it was specifically mentioned that it would be necessary to cut down the plan to a certain extent and that we would have to consider to what extent it should be cut down. We cannot have a plan without reference to the rest of the country. We cannot have a plan without reference to our own resources also. Taking all this into consideration, we will have to consider whether the size which has been fixed now is reasonable and just or not. Nearly 200 to 225 crores of rupees will be the size of the State Plan. For determining the size, I suggested even in the beginning that population should be the basis. Hon. Members may ask: 'Are we not a backward State? Do not our areas require more development? Should we not have a certain premium on backwardness and get a little bigger plan?' In that connection I would request members to look at not only States more advanced than ours but also States which are more backward than our State. If we strike a balance, my assessment is that we form an average State. We have not advanced much compared with the more advanced States of Bombay and Bengal and we are a little more advanced compared with some other States. As far as Madras State is concerned, I came to the conclusion that it would be just and would on the whole work out fairly well if the size of the plan was determined on the basis of population. Even though with reference to other States I agree that the Centre should take into account other factors, as far as Madras is concerned, if the allocation is on the population basis, it will be a proper and just allocation. As far as State projects are concerned, I should say we have had a fair share, even though we would like to have a little more and that is still under consideration. In that connection arises Sri Ramamurthi's point whether the State Plan should be restricted to this size or whether the National Plan should be restricted to its present size. I do agree that Rs. 4,300 crores should not be the size of the National Plan. It should be increased a little. That has been my stand from the beginning. When we make a plan, it is not as if it is rigid, unchangeable hereafter and nothing could be done. If we find from the experience we gain in the first one or two years that more resources are available for the development of the country, the easiest thing is to upgrade the plan. In the same way, if we find that we have over-estimated the resources, it should be possible for us to reduce the rate of investment to a certain extent. After all, it is a thing which can be adjusted as we go on. For making a beginning, we have accepted this figure and there is nothing wrong in it. Hon. Members, particularly those who have an obsession that south is being discriminated against and that we are not getting a fair share from the Centre, should bear in mind that we have also certain strength to fight with, with the strength and backing of the people. We have the backing of the entire House. Therefore we cannot be ignored lightly. Hon. Members may be sure that we would fight for our share and the Planning Commission or the Central Government cannot ignore our demands if they are just and proper. As far as we are concerned, let us not have the inferiority complex that we are being dominated

[Sri C. Subramaniam] [27th August 1955]

by others and we do not have strength to get our share. On the other hand, my own views is that we have got sufficient strength to get our due share. (Interruption.) Strength includes intelligence also and not merely physical strength. So, I would request the hon. Members to give up this attitude of saying and making us also feel that we as a nation are not able to stand against people coming from the north and that we cannot look after our own affairs when we remain together. Are we to be isolated from other people just like a person affected with any disease requires isolation? Let it not be understood that we are so weak and that we require isolation and that in combination we cannot grow or we cannot develop. It is from that point of view that we have to look at this matter. Hon. Members have been attacking the Government and have been attacking the Finance Minister also for bringing forward taxation proposals. Sir, I may tell the hon. Members that it is not a happy state of affairs for me to bring before this House taxation measure after taxation measure. In spite of the criticisms and the unpopularity also with which we were faced because of the taxation measures, I had the satisfaction when we were before the Planning Commission and when we were told that the revenue position of Madras is one of the best in the country. In spite of all the criticisms which were levelled against us and to a certain extent of the unpopularity which the hon. Members want to create in the minds of the people that this Government is only bent upon increasing the taxation burden, when this question of fixation of the size of the Plan for our State was considered by the Planning Commission, it has stood us in good stead. It is because we boldly took up this attitude that the people should be prepared to pay for the developmental activities of the State we were able to get the present size of the Plan. Otherwise, the revenue resources would have been so poor that we could not have had the Plan in its present big size. It would have been impossible to have presented a Plan of the present size before this House. I would have preferred to run away than to present a Plan of a smaller size before this Honourable House.

“ Sir, when considering the size of the Plan, as I have already explained, we should look into not only the projects that we have included in our estimates. We must also take into account what the Central Government will be directly spending on the Projects in our State such as the National Highways, bridges, railways, Harbour extension and improvement schemes, etc., which are not included here. There are the proposed Madras Harbour expansion scheme and the Tuticorin Harbour expansion scheme. The State Plan does not include expenditure that will be incurred on all these. In this connection, I would like to mention that a scheme has been formulated for deepening the Tuticorin Harbour for ocean-going vessels. When this Government suggested that the Sethu Samudram Scheme should be taken for deepening the Palk Straits so that all ships between Ceylon and India can just pass through it, the scheme for developing and deepening the Tuticorin Harbour had to be further examined. In view of the Sethu Samudram Scheme that we have proposed, the Tuticorin Harbour Scheme had

27th August 1955] [Sri C. Subramaniam]

to be revised. That is under examination. Otherwise, that scheme should have been taken up already. Hon. Members need not be under the impression that the Tuticorin Harbour Scheme will be dropped or is being delayed. On the other hand, that scheme is being revised and is being reviewed in the light of the Sethu Samudram Scheme. In this connection, I may tell the House that the Sethu Samudram Scheme is also a Central Scheme and that also becomes important. It will give added importance to our coastal trade, not only our coastal trade, but also to the Harbours at Tuticorin, Madras and Calcutta."

SRI S. T. ADITYAN :—" May I know from the Hon. Minister whether the Tuticorin Harbour Development Scheme is being revised for the better? "

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" Of course, it is being revised for the better. It is considered that the proposed deepening may not be sufficient and when all the ocean-going ships call at Tuticorin in future, the Harbour has to be further deepened and this matter is being taken up. The other point, viz., whether it will not be possible to proceed with the Tuticorin Harbour Expansion Scheme as it is and take up the question of further deepening it at a later stage and at the same time also take up the Sethu Samudram Scheme is under consideration. So, hon. Members need not be under any misapprehension so far as these schemes are concerned. Thus, we have the Tuticorin Harbour Scheme, the Sethu Samudram Scheme and also other industrial schemes.

" Hon. Members made a complaint that they had no idea as to the location of the various schemes. After all, no decisions have been taken with reference to large-scale industries, medium-size industries and the location of these industries. Under these circumstances, can the hon. Members expect any categorical assurance from us to the effect that this will be taken up or that will be taken up or this will be located here or that will be located there? The whole matter is under consideration. In taking decisions on this matter, we will be further consulted and we will also have a share in these decisions in the Development Council meetings. Sir, it is not a question of the Planning Commission functioning separately or the Central Government functioning separately and taking decisions. All these decisions will be taken up in the Development Council where we are properly and duly represented. All the Chief Ministers are Members of that Council. Therefore, there is no question of decisions being taken behind our back with reference to the location of these industries.

" With reference to the Neiveli project also, certain complaints were made that it is being delayed. No doubt, we want that it should be expedited so that the industrial picture of South India may change. It has been found that the problem against the implementation, I mean the quick implementation of the scheme is one of underground water. When we want to invest a sum of Rs. 60 to Rs. 68 crores, all the data should be available before we

[Sri C. Subramaniam] [27th August 1955]

actually invest this huge sum. That is why, they are making experiments now as to what best is to be done for dewatering the area for the purpose of safely mining the lignite. That experiment will be over by January or February. So, before April, we will be having a working plan for the scheme and all the machinery required for that will be ordered. I have no doubt that in the Second Five-Year Plan, this will get top priority. What is considered to be a problem now, that is, the underground water, will be a blessing for us. Because, for the purpose of utilising this lignite for the various industries, particularly for the thermal plant, we would require a lot of water. If this water is not available, we should have had to bring water from somewhere else. So, what is considered to be a problem now will be a blessing and boon for us later on as the very water will be utilised for the thermal plant. We need not bring water from the Cauvery through pipes or from anywhere else. Therefore, let us not be depressed by the fact that there is water there. On the other hand, nature is such that whatever appears to be a problem now, later on it gives us the solution also for solving the problem. I am quite hopeful and the Government are also equally hopeful about the project. It will come into operation very soon. That is our hope and on that we have based many of our large-scale industries, the success of which depends on the power-supply position. At present, during drought seasons, we are not able to supply adequate power. So, for the various industries that we want to start either in Salem or elsewhere, this is the source from which we will have to get all the fuel for establishing those industries here. The hon. Leader of the Opposition suggested that coking coal must be made for the purpose of starting the Steel Plant in Salem. That also will be taken into consideration. I may inform the hon. Members that in addition to consultations that we were having with experts here, I am sure that persons who have dealt with this problem—technicians from Germany—will also be called upon to co-operate in the working of the scheme. So, hon. Members need not be under the impression that sufficient attempts are not being made to bring this scheme into operation quickly. All attempts are being made and all steps are being taken. It may not be possible to keep the hon. Members informed of every step that is being taken and also at every stage. I may assure the hon. Members that this Government and the Central Government also are aware of the importance of this scheme. We are giving due importance to this scheme and are taking all steps in this direction.

1-20
p.m.

“ Sir, with regard to the further industries to be put up in this State, I wish to say a word about the sugar industry about which some mention was made by the hon. Member Sri Swayamprakasam. Not only with reference to the sugar industry, but with reference to all industries we want to give a place to the private sector. Therefore it is only individuals or corporations that would come into the picture. If we have a mentality of looking at these people with a jealous eye, it won't be possible for them to function at all. If we are not able to tolerate millionnaires coming into

27th August 1955] [Sri C. Subramaniam]

existence, because they are operating the private enterprise in the north, I do not see why when individuals come forward here and make profits we should feel jealous about it. That attitude should be dropped if we want the private sector to develop in the South. If you do not want the private sector at all and if you want that Government should take up all these industries, it is quite a different thing. Now we have taken a decision that the private sector has to play its part. Therefore it is inevitable that certain individuals will come into the forefront and may make some profits also. In that connection, day in and day out, the sugar industry which is being established in Tanjore has been attacked from one or the other point of view. The hon. Member Sri Swayamprakasam said that the food position would get into difficulties. Even with reference to the food situation, at best what is the total acreage allotted for this one mill to be established there? I will put it at 10 thousand acres. Out of 10 lakhs of acres only 10 thousand acres are going to be diverted for the purpose of growing sugarcane. Even if two more mills should come up there, 20,000 more acres will be put under sugarcane, and diverted from food crops. With reference to control of these things, I have already dealt with it. For the purpose of sugar industry if we divert 30 thousand acres from the 10 lakhs of acres under food crops in Tanjore it is not going to affect the food position at all. On the other hand we should be aware of this. It is only diversified agricultural industry which will be paying hereafter. It is not our State alone that should be taken into consideration in this respect. Take Andhra. They have vast water resources. They are taking up the Nandikonda Project. Twenty lakhs of acres or so will be irrigated within the next five or ten years. If in this entire area, suppose foodstuffs alone were produced there will be glut in the market. Even from now on we should have a plan of agricultural economy wherein we will be growing not only rice for food crops but other raw materials required for all other industries which we want to develop. Therefore it is, I say that it is a step in the right direction, according to me. Otherwise we will be in difficulties later on. It may not be possible to develop the industries all in a day. Therefore we should have a programme of industrialization, and also grow the raw materials required for these purposes. After all, we are growing cotton. For what purpose? We are growing cotton for the spinning mills. People owning mills at Coimbatore are making money. Can we say on that account: 'Stop all cotton growing. Let us grow only food-crops so that we may have a satisfactory food position in the country'. It cannot be done. These things have to be planned. In planning we have come to the conclusion that at least 90,000 tons of sugar per annum should be produced in the South, in our State. For that to be achieved it will be necessary to a certain extent that the land now producing foodstuffs should be diverted for that purpose. We cannot avoid it. This diversion instead of affecting the agricultural economy, will strengthen the agricultural economy, it will improve the employment situation, and it will strengthen the income which these labourers will be earning. Therefore I would request the

[Sri C. Subramaniam]

[27th August 1955]

hon. Members to view this from that point of view. With reference to water, which is being made available to this crop, this is after all a full-year crop and this cannot be grown without water. Therefore we must supply them with water. But this should not affect other things. Therefore we have categorically told them that water will be given only when the water position is satisfactory. Even that will be only for a temporary period. We have told them that they should make their own arrangements with tube-wells or filter points. All arrangements are being made for that. Therefore let not the hon. Members be under the impression that hardships would be caused to the existing ayacutdars. It is not the way of looking at it. This question whether we are going in the right direction or not in establishing a sugar factory there will come up before the House in one way or the other. Therefore we have to take a decision about it, whether we should produce the 90,000 tons of sugar required by us, here itself or continue to be depending on the imports from other States. We have got all the advantages. We can grow better canes here with better yield and better yield of sugar. Every expert is of the opinion that South India is best suited for location of sugar factories. South India has greater advantages than Uttar Pradesh where the sugarcane grown is like the cholam stalk the sugar content is poor. When compared to our yield the yield there is one-fifth or one-sixth of what we are getting here. That being so we should take advantage of these conditions and locate the industry here.

“ Also, in respect of other industries which we are going to leave to the private sector, we should give assistance if we want those industries to come up here. Naturally when we give this assistance to the private sector, certain individuals, certain companies and corporations are bound to be benefited. But it is left to us to take a decision whether to take them or not. As long as the private sector exists, and we want that industries should grow up—everyone of us want that industries should grow up—we must give assistance to this private sector, to individuals and companies and corporations. But it should not be said that Government are showing favouritism to this individual or that individual or this company or that corporation when we give assistance. The hon. Member Sri Balakrishnan in criticising the plan accused the Hon. Minister Sri Bhaktavatsalam of favouritism which was highly out of taste if I may so put it. After all, a particular person may be a friend of Hon. Sri Bhaktavatsalam. Or he may be a friend of the Hon. the Chief Minister. What we are concerned with is the industry. Do we want the industry to come up or not is the question. If we do not want the industry, it is quite a different thing. Please say: ‘ We do not want industrialization in the South. Stop all activities ’. Then we will consider that question. But having accepted the policy of industrialization how can anybody accuse Government and ask: ‘ How can you give assistance to this private individual or that company? ’. After all, private individuals have to function and assistance has to go to them. There is no use of saying: ‘ He is helping this friend or that friend ’. It might be in certain cases friends of Ministers may happen to

27th August 1955] [Sri C. Subramaniam]

put up industries because they have the resources. That does not mean that they should be strangled and not allowed to put up the industries. It is a general decision that has got to be taken. If hon. Members approach this assistance by Government for purpose of establishing industries from this personal point of view, I am sure, we could have no industry in the South. Therefore if we are keen on industrialization, we must put up with these things. Later on when we take a final decision that the private sector should not exist, we should nationalize everything, it is different and everybody will come under the axe and the question of profiteering by any one individual will not come in there. I would therefore request hon. Members to take a broad view of these things and tell me if they want industrialization or not. We want that many other industries should be started. Government will have necessarily to come into the picture and for the purpose of starting these industries give assistance to private individuals. We may have to give assistance in the case of some industries to fight competition from other parts. It should not then be said that we are doing it for the benefit of a particular individual. We should be clear on this point. That is why I am laying so much emphasis on this matter. Hon. Members should realise the difficulties in giving assistance to the private sector. In this connection my own view is that till now the private sector, the private individuals and firms have been given uncontrolled field of production and they were left free to deal with things as they liked. My own view is that if we want to leave these industries to private institutions or corporations which are coming up to take up these industries, we should have a share in all those industries so much so we may have a say in the administration of these concerns. Not only should we have a control over the administration but see that nothing wrong is done by the managements of these concerns to take away the profits or to secrete the profits.

“ Suppose we take shares in a particular company for the purpose of getting representation. It should not be thought that we want to give assistance and show our favours to a particular individual. It should not be taken in that light. Therefore, we have to take broad decisions with reference to it. Instead of leaving the company to function as it liked without any control whatsoever, I would rather prefer taking up a token share in that and then insisting that there should be a Government representative in its management. Once we have that control and once we have an interest in it, then it becomes possible for us and it is also competent for this Legislature to discuss the affairs of the company, as there will be a Government representative there. We can also ask the annual balance sheets of that company to be placed before this House for the purpose of discussion. Not only that. It will give confidence to the general public also to contribute to the funds of the company. So much so, there will be greater scope for industrialization in our country. That is the line in which I am thinking and I am not speaking on behalf of the Government in this respect.”

1-30
p.m.

[27th August 1955]

DEPUTY SPEAKER :—" I hope the House will have no objection to sit beyond 1.30."

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" I will finish my speech within ten or fifteen minutes.

" In this connection, I would like to mention about the aluminium industry. It is now decided that the aluminium factory should be in the public sector. We have already told the Central Government that this factory should be set up in the public sector. Suppose even if they do not come forward—my own view is that we need not depend upon the Central Government or the Planning Commission—we can go forward by forming a State-sponsored Corporation and it should be possible to establish the aluminium industry in the State. As a matter of fact, I have taken up this matter with the Central Government from this point of view. Since doubts are being raised about the prospect of the industry, we are prepared to take up responsibility, subscribe the capital and ask private parties also to take shares. (*Cheers.*) I have also asked the Central Government to put in 25 per cent. Therefore, if it is possible to sponsor such a Corporation for the purpose of establishing this industry, we should welcome it and give it all possible assistance.

" So also with regard to steel plants. The hon. Leader of the Opposition also, in this connection referred to the assistance which would be available from other countries. After all, it is not going to stop with the establishment of three additional steel plants. It has been calculated that for some years to come every year we should be establishing an additional steel plant to manufacture an additional one million tons of steel. Therefore, we need not be thinking that since all the three steel plants are going to be set up elsewhere, there is no scope for the establishment of a steel plant in Salem. They will have to come to Salem for the purpose of having further production of steel and how soon it will come, will depend upon us and the active steps that we take in that direction. I hope it will come sooner than later.

" In this connection, I have to refer to one matter. The Geological Survey of India is carrying on survey, for the whole country and we do not know what are the natural resources available and what are the things hidden under the Earth which could be utilized to the advantage of a State as a whole. Therefore, more than anything else, a geological survey in a very detailed way is absolutely necessary but we cannot depend for every survey on the Geological Survey of India. After all, it is a limited organization and with the personnel available, it is not possible to concentrate much attention in the South because of various things available in the various parts of the country. They have distributed their staff all over the country and a small staff of the Geological Survey of India is working in the State. At the present rate of progress, it may take two or three generations for them to have a preliminary survey of the State. Therefore, the

27th August 1955] [Sri C. Subramaniam]

Government have taken a decision in consultation with the Planning Commission and the Central Government to have our own Department of Geological Survey and recruit the necessary personnel for conducting a survey of our State as early as possible. Steps are being taken and soon a nucleus of this department will be formed and it will be expanded during the Second Five-Year Plan period. There will thus be a rapid survey of the resources available in the entire State. In this connection, many hon. Members represented that this mineral is here and that mineral is there. The hon. Member, Mr. Ganapathi, also mentioned that coal was available in the Tirunelveli district. Of course, we cannot say that it is not available there unless we make a survey of it. Therefore, it is necessary to have a survey of the entire State and it is the intention of this Government to take up this work immediately so that we can have an idea of the natural resources available in the State. Then only we can find out whether it will be possible for us even now to take a kaleidoscopic view and see whether it will be possible for us to take our people towards prosperity at least during the Third and Fourth Five-Year Plan period. After all, it is only by the sustained effort of the people that it can be achieved, more than anything else.

“ It is easy to get plans sanctioned by the Planning Commission. It is easy to get the sanction of the Legislature to fix the size of the Plan and to have the schemes sanctioned but the most important thing is the implementation of it. The execution of the scheme depends upon the efficiency, skill and the ability of the personnel, which we are lacking now. Therefore, the immediate task is to train the necessary personnel for that task. The activities of the State are changing from merely keeping law and order into improving the economic condition which are necessary for the prosperity of the people. Therefore, we should have an organization which will be able to take charge of these activities in a very efficient manner. The preparation and training of personnel is more important than getting another Rs. 200 crores sanctioned for us. If only we are able to get the necessary personnel with the necessary skill, then within these Rs. 200 crores or even a lesser amount, we can achieve the same result but can only bungle with a larger amount if we do not have the necessary personnel. So, the efficiency of the personnel is more important and in that, I am sure, the co-operation of the existing personnel, the co-operation of the personnel which we will be having hereafter and the co-operation of the people and labour—to which the hon. Deputy Leader of the Opposition made a reference—will be made available. We cannot afford to waste our resources on inefficient work. After all, we can efficiently do a certain thing within the resources available; if we are not efficient enough, we may not be able to do the same thing within the allotted resources. Therefore, it is necessary for us to have efficient personnel for this purpose. When I say ‘efficiency’, it is not only with reference to skill but it is also with reference to integrity. After all, people should have confidence not only in the honesty and integrity of the Government but also that things will be done properly and they

[Sri C. Subramaniam] [27th August 1955]

1-40
p.m.

will do their best to see that these resources are not wasted. We will have to create that confidence and that will have to be created from the top downwards and not from the bottom upwards. Therefore, the persons in charge of the administration have got a peculiar responsibility to discharge and they must see that the people will have confidence in their integrity, honesty and ability to carry out things efficiently. Then only it would be possible to create the necessary atmosphere in the country. In that, hon. Members of this House also have a responsibility to discharge and I am sure we will rise to the occasion and create a proper atmosphere not only in this House but also in the entire country so much so it will be possible for us to carry on with those Plan activities for the prosperity of the entire State. Thank you, Sir."

SRI V. BALAKRISHNAN :—" May I take just a minute, Sir, because the Hon. the Minister for Finance went to the assistance of his distinguished colleague in a good taste speech and pointed out that my speech was in bad taste? I think, Sir, it is only right and proper that I must be given an opportunity to speak where my taste is good and where his taste is bad. My reference was only with regard to supply of water being given to sugar crops in preference to food crops. That is quite clear and every ordinary man who has got his commonsense knows that food is more important than sugar and it is only in that context that I made an accusation against the Hon. Minister for Agriculture. Further I said that subordinating drinking water problem in South Arcot district to the need of water for sugarcane in far of sugar mills was not correct . . . "

DEPUTY SPEAKER :—" I wish to draw the attention of the hon. Member to rule 80 dealing with Personal Explanation. The rule reads as follows :—

' A member may, with the permission of the Hon Speaker, make a personal explanation although there is no question before the house, but in this case no debatable matter may be brought forward, and no debate shall arise. '

The hon. Member, therefore, must not discuss the points which have been referred to in reply by the Hon. Minister."

SRI V. BALAKRISHNAN :—" That is why, Sir, I want your permission to explain myself."

DEPUTY SPEAKER :—" It is against rules."

SRI P. RAMAMURTHI :—" The Hon. Leader of the House was good enough to refer to me during the course of his speech. I would certainly not have minded his reference to me if he had certain facts on which he based his speech. I do agree with him that certainly I have an important part to play in shaping the policy of the Communist Party but that is a different matter. I expect a responsible Minister like him—when he makes allegations about the attitude of the Party to which I have the honour to belong—to substantiate those charges and not go on making accusations. That is a question, Sir, which affects me and

27th August 1955] [Sri P. Ramamurthi]

my Party. He was talking about the attitude of the Communist Party and myself towards the Plan frame, and said in that connection that our attitude was something originally and that later on it became something different. I would only like him to refer to our official publications in which we have stated our attitude towards the Plan frame. Unfortunately he did not do so. I expect him in future to do so. Whenever I make any responsible statement to any attitude concerning the Congress Party, I always take care to give official quotations. I do not make statements in an irresponsible way. When I said that Sri T. T. Krishnamachari was slipping away from the original stand, I would have expected him to answer that point straight that it was not so. I have given quotations from the official proceedings of the various bodies to prove my statement. But he did not choose to answer that. I am sorry such a sort of attitude does not help anybody at all. The Leader of the House has agitated for certain causes which we have stated. It is certainly some consolation that on some issues he is able to see eye to eye with us. But, unfortunately, it is a poor consolation. I know that it is Messrs. T. T. Krishnamachari and C. D. Deshmukh who are more powerful with regard to the formulation of the Plan and that it is not Mr. Subramaniam. We have to take note of that."

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" Since the hon. Leader of the Opposition said that I have stated certain things in an irresponsible manner about the Communist Party, I have to say that all the facts have been mentioned about the Communist Party in a responsible manner with some basis about them."

The amendment of hon. Member Sri M. Kalyanasundaram was put and lost.

The amendment of hon. Member Sri N. K. Palanisamy was by leave, withdrawn.

SRI A. RATNAM :—" Sir, the Hon. Leader of the House has neither accepted my amendment nor replied to the demands of the Harijans. Hence, I regret I am not withdrawing my amendment."

The amendment of hon. Member Sri A. Ratnam was put and lost.

The amendment of hon. Member Dr. U. Krishna Rao was put and carried.

The motion as amended was put and carried.

DEPUTY SPEAKER :—" The House will now adjourn and meet again at 11 a.m. on 21st September 1955."

The House then adjourned.

VII.—PAPER LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

Finance Accounts of the State of Madras for 1952-53 and the Audit Report, 1953.